

KÜRTSZÓ

„A HETEDIK ANGYAL IS MEGFÚJTA KÜRTJÉT.
HATALMAS SZÓZATOK HANGZOTTAK A MENNYBEN.”

HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

- „Hit általi megigazulás” konferencia (2019. június 8–9.)

AZ IDŐK JELEI

- Vajon meddig tartják vissza még a szeleket Isten angyalai?

AZ IGE MELLETT

- A keresztény hit „egészséges” racionalitása
- A Biblia tanítása a halálról, tíz rövid tételben összefoglalva

- *Az idei nyári táborok eseményeiről és más tapasztalatok*

Ha rápillantunk e lap tartalomjegyzékére, láthatjuk, hogy a hit általi megigazulás evangéliuma áll a középpontjában, a 2019. június 8–9-ei konferencia kapcsán.

Ezt írta Ellen G. White 1889-ben, a nevezetes 1888-as minneapolis-i konferenciát követően, ahol a hit általi megigazulás evangéliuma volt a fő téma: „*Száz hívő között alig akad egy, aki a Biblia igazságának ezt a tárgyát, a hit általi megigazulást, értené, pedig ez elengedhetetlenül szükséges jelen és örök boldogságunk érdekében.*” (*Review and Herald*, 1889. szept. 3.)

Vajon mi az arány ma gyülekezeteinkben? Félő, hogy nem kevesen ma is – az őszinte hívők közül is – önerőből való igyekezettel próbálják megtartani Isten törvényét, és kétségek gyötrik őket, vajon eleget tudnak-e tenni a kívánalmaknak, s elérik-e valaha az életszentségnek azt a fokát, ami szükséges az üdvösséghez. Minden bizonnyal sok igehirdetésre, tapasztalatokkal bátorító személyes beszélgetésre és mindenekelőtt naponkénti buzgó imádságra lesz szükség ahhoz, hogy a hit általi megigazulás evangéliuma mintegy áttörjön, megértetté és gyakorlati tapasztalattá válják gyülekezeteinkben.

Két olyan bizonyágtételt idézünk itt, a köszöntőben is, amelyek korábban kevésbé kerültek figyelmünk középpontjába. A *Szemelvények Ellen G. White írásából* 3. kötetében találhatóak. Az egyik a hitbeli növekedés szükségességéről szól, a másik pedig bátorítás arra vonatkozóan, hogy Isten megtalálja az eszközöket ahhoz, hogy mire a végidő legkritikusabb szakasza elérkezik, a hívő maradék megtanulja, miként éljen az életszentségre jutás egyetlen lehetőségével.

„*Olyan érzékennyé kell válnunk a szent készletekre, hogy Jézus legcsendesebb suttogása is megindítsa lelkünket, míg elérjük, hogy bennünk van, mi pedig Őbenne, és Isten Fiába vetett hittel élünk.*” (*The Signs of the Times*, 1888. március 23.; i. m., 323. o.)

„*Mielőtt a maró küzdelem ránk tör, meg fogjuk tanulni a szent és áldott bizalom leckéjét. Kezünket Krisztus kezébe helyezzük, lépteinket a Sziklára rögzítjük, s így győztesek leszünk az ádáz viharban.*” (55. számú levél, 1886; uo., 351. o.)

Az „idők jelei” bizonyára az egyik eszköz Isten kezében arra, hogy buzdítson minket a hit általi megigazulás evangéliumának kutatására, megérteni akarására, és arra, hogy ezen az új úton induljunk el az elénk tűzött magas cél felé. A körülmények ugyanis egyre szigorodnak, és lassan sem fizikailag, sem lelkileg nem lehet másképpen élni, mint csak is hit által.

Hit általi megigazulás

- „Hit általi megigazulás” konferencia (2019. június 8–9.)
Az elhangzott előadások írásos vázlat 2

Az Ige mellett

- A Biblia tanítása a halálról, tíz rövid tételben összefoglalva 17
- A keresztény hit „egészséges” racionalitása 18

Az idők jelei

- Vajon meddig tartják vissza még a szeleket Isten angyalai? 24

A Bizonyágtételeket olvasva

- Gyermeknevelés (4. rész) 28

Tapasztalatok

- Az idei nyári táborok eseményeiről, tapasztalatairól 30
- Könyvvarusítás a kunfehértói tófürdő főbejárataánál 40
- Isten hatalmas csodái 42

Búcsúzunk

- Emlékezés Szalai Józsefné Nusi néniére (1929–2019) 43

Belső használatra szánt kiadvány.

A fenntartásra adományokat köszönettel elfogadunk az alábbi számlaszámon:

VAJDASÁGÉRT ALAPÍTVÁNY

10402623-50526554-86651004

Szerkesztők: Vankó Zsuzsa, Buda Júlia

Elérhetőségeink: www.kurtszo.hu;

e-mail: kurtszo@kurtszo.hu

További számok igényelhetők a következő telefonszámon: 06-30/619-5901; illetve elektronikusan a fenti e-mail címen.

„Hit általi megigazulás” konferencia (2019. június 8–9.)

→ *Az elhangzott előadások írásos vázlata* ←

„Az Embernek Fia, mikor eljön, talál-e hitet a Földön?” (Lk 18,8)

Miért fogyatkozik meg a valódi hit Krisztus eljövetele előtt?
- Hiteles lelki ébredés és megújulás ígérete Jézus megjelenése előtt

(Holló Péter)

1. Lk 18,8 vonatkozik globálisan az egész világra, és ezen belül a kereszténységre is:

„Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtadják annak erejét. És ezeket kerüld.” (2Tim 3,5)
„Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. És az igazságtól elfordítják az ő fülüket, de a mesékhez oda-fordulnak.” (2Tim 4,3–4)

2. Vonatkozik még a hitvalló Krisztus-várókra is. Lásd a példázat szövegösszefüggését: Lk 18,1–8. Lásd továbbá a tíz szűz példázatát (Mt 25,1–13).

„Tudjuk, hogy a tíz szűz képviseli a *hitvalló hívőket*. Őt közülük bölcs, őt pedig balga. Attól félek, hogy ez az átlag, amit az Úr előre látott, hogy a hívők készek vagy készületlenek lesznek. Mégis azok közül, akik bár nagy világosságban, bőséges lehetőségekben és folyamatos kiváltságokban részesültek, sokan nem rendelkeznek többel, mint az igazság elméleti ismeretével. Sokan azt képzelik, hogy csupán ez az ismeret az, amit Isten elvár. Az ilyenek nem is cselekvői az ígének.”

(Ellen G. White: *1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?* 4. köt., 1455. o.)

3. Miért kulcskérdés tehát a hit a vég idején? Mi a hit, és mi nem a hit?

„Krisztus idejében az volt az ember legnagyobb becsapása, hogy az igazság pusztá igenlése már jogosultságot jelentett az üdvösségre. Az emberiség tapasztalhatta, hogy az igazság elméleti ismerete elégtelennek bizonyult a lélek megmentéséhez, és nem termi meg az igazság gyümölcseit. Az úgynevezett teológiai igazság iránti buzgó tisztelet gyakran együtt jár a valódi igazság gyűlöletével. A történelem legsötétebb fejezetei tele vannak vakbuzgó vallásos emberek bűncselekményeivel. A farizeusok Ábrahám gyermekeinek mondták magukat, dicsekedtek az isteni kijelentések birtoklásával. Ezek az előjogok azonban nem védték meg őket az önzéstől, rosszindulattól, haszonleséstől, a legnagyobb képmutatástól. Azt hitték, hogy ők a világ legvallásosabb emberei, ezzel szemben úgynevezett igazhitűségük az Úr megfeszítéséhez vezetett... Az ember megvallhatja hitét az igazságban, de ha ez a hit nem teszi őszintévé, kedvessé, türelmessé, elnézővé, meny-

nyei lelkületűvé, akkor az igazság átokká válik számára, ő maga befolyása által pedig átokká a világ számára.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A Hegyi beszéd c. feje.)

A hit tehát több, mint pusztán az igazság elméleti ismerete, ez még önmagában nem hit!

Mit jelent maga a kifejezés az eredeti bibliai szöveg szerint? *Emuná* (héber) és *πισztisz* (görög): ráépíteni a szilárd alapra; bizalom – avagy „**szilárd bizalom**”.

A hit fejlődését illetően folyamatot mutat be az alábbi ige az efézusi levélből:

„Hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben; a szeretetben meggyökerezvén és alapot vévén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége, hosszúsága, mélysége és magassága az Isten jóvoltának. És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjétek az Istennek egész teljességéig. Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhet, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint, annak legyen dicsőség az egyházban, a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre, örökkön-örökké. *Ámen!*” (Ef 3,17–21)

Hit – szeretet – Krisztusról való ismeret: ezek együtt mozognak, együtt növekednek. Mindezt pedig Isten munkálja, Ő cselekszi, Ő áll a folya-

mat háttérében (amennyiben hagyjuk Őt munkálkodni).

4. Miért fogatkozik meg a valódi hit még a hitvalló hívők között is Jézus eljövetele előtt?

Hiteles lelki ébredés és megújulás ígérete Jézus megjelenése előtt:

Jézus megígért visszajövetele késik – ez sokakat elbizonytalanít (vö. „*halogatja még az én Uram a hazajövetelt*” – Mt 24,48), vagy éppen kényelmessé tesz. Mégis lesz hívő maradék: *Sof 3,12–13*.

További ígérek:

Ésa 60,1–2: „*Íme, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr dicsősége.*”

Ésa 2,2–3: „*Az utolsó időben magasan fog állni az Úr házának hegye, és özönleni fog hozzá minden nép... ezt mondva: Jöjjetek, menjünk fel az Úr hegyére, hogy megtanítson minket az ő útjaira, és járjunk az ő ösvényein, mert Sionból jön... az Úr beszéde.*”

Jel 14,1,4–5: „*Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy... Szájukban nem találtott álnokság, mert Isten királyi széke előtt feddhetetlenek.*”

Kicsoda nekünk Jézus Krisztus?

(Vankó Zsuzsa)

„[Ő lett nekünk] *Istentől bölcsességül, igazságul, ezenfelül szentségül és váltságdíjon való szabaddulásul.*” (1Kor 1,30; pontosított fordítás szerint.)

Ez az ige „négy magasztos kifejezéssel írja le Krisztust, ezek magukban foglalják... mindazt a jót, amit tőle kapunk”.¹

1. „Bölcsességül...”

„*A világ nem ismerte meg a bölcsesség által Istent*” (1Kor 1,31), ezért Isten Fia eljött világunkba, hogy „*bizonyosságot tegyen az igazságról*” (Jn 18,37). Ő az, aki „*megmond nekünk mindent* (Jn 4,25; vö. 5Móz 18,18), és „*mindaz, aki az igazságból való, hallgat szavára*” (Jn 18,37).

¹ Kálvin János: *Az első korinthusi levél magyarázata*, Kálvin Kiadó, Bp., 2015, 56. o.

HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

2–3. „...igazságul, ezenfelül szentségül”²

„Aki hisz abban, aki az istentelent megigazítja, a hite tulajdoníttatik igazságul.” (Rm 4,5; vö. 1Móz 15,6) „Találtassam Őbenne, mint akinek nincs saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom, a hit alapján.” (Fil 3,9)

„Miután megigazultunk hit által, [szabad] bemenetelünk van Isten kegyelméhez..., mert Isten szeretete kitöltetett szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk.” (Rm 5,1–2.5) „Mert ez az Isten akarata, a ti szentté válásotok.” (1Thess 4,3) „Az ő isteni ereje mindennel megajándékozott..., hogy isteni természet részeseivé legyetek.” (2Pt 1,3–4)

„Nem igazulhatunk meg egyedül kegyelemből..., csak úgy, ha egyúttal szentül is élünk. Mert ezek a kegyelmek mintegy feloldhatatlan kötelékkel... egymásba fonódnak...”³ „A bennünket igazoló szentséget Isten tulajdonítja nekünk, a bennünket megszentelő igazságos életben pedig részesít. Az előbbi jogcímünk a mennyre, az utóbbi pedig alkalmassá tesz a mennyre.”⁴

4. „...váltásdíjon való szabadításul”⁵

Krisztus nem lehetne nekünk „igazságul, ezenfelül szentségül”, ha nem „fizetett volna váltásdíjat” értünk kereszthalálával, hogy szabaddá tegyen bűnadósságunktól, és ezenfelül bűnben való megkötözöttségunktől. Ennek a szabadításnak a következménye a haláltól való szabadítás és az örök élet elnyerése az újjáteremtett Földön Jézus visszajövetelekor, amit a Szentírás „teljes váltáságnak, teljes szabadításnak” (Ef 4,30) nevez.

„Megigazulva ingyen az ő kegyelméből, a Krisztus Jézusban való váltáság által.” (Rm 3,24) „Őbenne van

a mi váltáságunk az ő vére által, bűneinknek bocsánata.” (Kol 1,14) „Tudva azt, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen Bárányén, a Krisztusén.” (1Pt 1,18–19) A Megváltó mondja: „Nálam van a halál és a sír kulcsa.” (Jel 1,18) „Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet, a mi Urunk, Jézus Krisztusban.” (Rm 6,23)

Ebből következően kérdezhetjük és vallhatjuk: „Kicsodám van az egekben?” (Zsolt 73,25) „Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért...? Mivelhogy megszabadítottad lelkemet a haláltól, szememet a könnyhullatástól, lábamat az eleséstől, az Úr orcája előtt fogok járni az élőknek földjén.” (Zsolt 116,12.8–9)

Albrecht Dürer: Ecce Homo (1498–99 körül), részlet

2 Az eredeti görög szöveg szorosan összekapcsolja a két fogalmat, olyan kötőszó-összetétellel, amelynek a jelentése: „nemcsak... hanem”.

3 Kálvin: Uo.

4 Ellen G. White: *The Review and Herald*, 1895. június 4.

5 Az eredeti görög szövegben található kifejezés jelentése: váltásdíj (rabszolga felszabadításakor), szabadítás.

Krisztus áldozata és a hit általi megigazulás

(Soós Attila)

1. Miért homályosodhat el, illetve szorulhatott háttérbe még megtérésünk után is Krisztus áldozatának egyre mélyülő megértése? Hogyan mutatnak rá erre az alábbi, jól ismert profetikus kijelentések is?

„Felnőtt, mint egy vesszőszál Őelőtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt néki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem volt ábrázata kívánatos [nem tartottuk érdeklődésre számottevőnek]! Utált és az emberektől elhagyott volt, fájdalma férfira és betegség ismerője! Mint aki elől arcunkat elrejtjük, utált volt; és nem gondoltunk [törődtünk] vele...

Kortársainál ki gondolt arra, hogy kivágatott az élők földjéből, hogy népem bűnéért lett rajta vereség?! (Ésa 53,1–3.8)

Ezek az igék is azt erősítik meg, hogy mennyire nem gondoljuk, nem értjük súlyos elvesztettségünket, bűneink tragikumát, megváltásra szorultságunkat. Úgy tűnt, hogy az évezredek óta az áldozati rendszerben előre bemutatott sok-sok „véres áldozat”, miután valósággá lett az emberek szeme láttára, csak „néztek rá, de nem volt ábrázata kívánatos”, sőt többségében inkább megbotránkoztak, illetve gúnyolódtak rajta.

2. Mit jelenthetett Jézusnak a népe, sőt tanítványai részéről is megjelenő értetlenség, érzéketlenség, érdektelenség, sőt ellenségeskedésük testi-lelki szenvedései közben?

„Iszonyatos nyomás nehezedett rá, de száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mészárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg!” (Ésa 53,7)

• A hosszan tartó, egyre kegyetlenebb fizikai és lelki bánásmód folyamán az idegrendszer olyan „iszonyatos nyomásnak”, stressznek van kitéve, hogy valamiféle kitörési, levezetési pontot

kell keresnie, különben idegösszeroppanás következhet be.

• Jézus csütörtök éjszakától, a Getsemáne-kereti vérverítékes imaküzdelemtől a hat brutálisan megalázó kihallgatáson keresztül a Golgotáig vezető úttal bezárólag egyetlenegy stresszoldó „kitörési” pontnak sem engedett. Sőt, Ő kért bocsánatot gyilkosai számára, és bátorította édesanyját, valamint a latrot.

• Miért nem mondott legalább ennyit: „Hát nem értitek, hogy én csak a ti bűneitek helyett szenvedek ártatlanul? Én nem követtem el semmi bűnt! Nem kérhetnék egy kevés megértést, együttérzést, szánalmat, irgalmat tőletek, szinte elviselhetetlen kínjaim közben? Egyetlen részvételtjes pillantás, egy parányi együttérzés sok erőt adna ennyi durva, kegyetlen bánásmód között!”

• A legkegyetlenebb bántalmazások közben sem fakadt ki Jézusból: „Hát nem veszitek észre, hogy kivel teszitek mindezt?! A Mindenható Isten vagyok...!”

a) Miért „némult el” mindvégig az Őt nyírók előtt? Miért nem emelt egyetlen szót sem a maga érdekében?

„És Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, az ő sebeivel gyógyultunk meg. Mindnyájan, mint juhok, eltévelyedtünk, ki-ki az ő útjára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét őreá vetette.” (Ésa 53,5–6)

Jézus tudatában volt annak, hogy a mi bűneink büntetésének „helyettese” nem igényelhet magának egy szemernyi részvétet, szánalmat, megértését, irgalmat sem, mert Isten bűnnel szembeni jogos kárhozzátását kell elhordoznia helyettünk.

„Átokká lett értünk, mert mindenki átkozott, aki fán függ.” (Gal 3,13) „A bűn zsoldja a halál!” (Rm 6,23) Nem elegyedhet egy parányi kegyelem sem

HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

a bűn büntetésébe. Jézusnak a bűnös kárhozzátásával kellett szembesülnie ártatlanul, és ez lehetett a legfájdalmasabb számára, amit mi alig tudunk felfogni.

Szenvedése legmélyebb pontján „kifakadás” helyett Jézus „felfakadt” fájdalmában. „**Én Isten, én Istenem, miért hagytál el engem?**” (Zsolt 22,3) Ahelyett, hogy gyilkosait kárhozzátta volna, most is csak szerető Atyjára tudott gondolni. Az fájt neki a legjobban, hogy épp most nem lehet vele, nem vigasztalhatja, segítheti ebben a teljesen kilátástalan helyzetében.

Mi Jézus „felfakadását” azért sem tudjuk felfogni, mivel ilyen mély közösségben, kapcsolatban sosem voltunk Istennel, amiképpen Jézus az örökkévalóságban és földi életén keresztül is volt Atyjával! „**És aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek.**” (Jn 8,29)

Most úgy érezte „utolsó menedéke” is elvett tőle!

3. Mi adott erőt azonban Jézusnak e kimondhatatlan szenvedés elhordozásához? Mi elégítette meg? Mit látott előre a szenvedése következményeként, mi adott okot neki a „megelégedéshez”?

„**Mert lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik, ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és vétkeiket ő viseli.**” (Ésa 53,11)

„**Az Isten pedig a mihozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt. Minekutána azért most megigazultunk az ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen óáltala.**” (Rm 5,8–9)

„**Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékelte magával a világot, nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket... Mert azt, aki bünt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.**” (2Kor 5,19.21)

Krisztus tudta, hogy áldozata miatt Isten kegyelme, szeretete áradhat ki az egész világra és

az egyes emberre, mert nem kell a bűn zsoldját az emberre terhelnie, nem kell úgy viszonyulnia hozzánk, amit a bűneink miatt megérdemelnénk.

Tudta, hogy áldozatával lehetővé tette bűneink megbocsátását, elrendezését.

Érdemtelenül olyan „igazságot tulajdoníthat” nekünk, amire még egyáltalán nem szolgáltunk rá, sőt amitől még nagyon távol vagyunk

A „tulajdonításban” hatalmas kegyelem, szeretet van! Tulajdonképpen ez a kegyelem, ami képessé tehet a bűn feletti győzelemre.

„**Amikor Isten megbocsát a bűnösnek, visszavonja a megérdemelt büntetést, és úgy bánik vele, mintha nem vétkezett volna, akkor isteni pártfogása alá veszi, és Krisztus igazságának érdemei által megigazítja. A bűnös egyedül Isten drága Fia áldozatában való hit által igazulhat meg...**”

(Selected Messages, 1., 389. o.)

Albrecht Dürer: Levétel a keresztről (kb. 1509–1510)

a) A tulajdonított igazság, illetve a kegyelem hogyan akarja helyreállítani az ember egészséges önbecsülését? Miért van ennek különös jelentősége?

„Nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.” (Jn 3,17)

Isten nem kárhoztatni jött, így hát önmagunkat és másokat sem kell kárhoztatnunk bűneink miatt. A kettő nagyon gyakran összefügg: ha magamat kárhoztatom a bűneim miatt, akkor másokat is kárhoztatni fogok a bűneiért. Nagyon sok zátonyra futott emberi kapcsolatunk az önkárhoztatásból, önutálatunkból származhat. Amikor nem hisszük el, hogy Isten megbocsátotta a bűneinket, magunknak sem tudunk megbocsátani, s ha magunknak nem tudunk, úgy felebarátunknak, testvérünknek sem! Ezért a tulajdonított igazság megértése a hit általi megigazulás első lépése! Ha ezt nem értjük, nem éljük, akkor a „részesített igazságban” sem tudunk részesülni. **Isten megbocsátását, megigazítását nagyon sokan egyszerűen nem hiszik el.**

Pedig Keresztelő János küldetését Zakariás, az édesapja ekként összegezte: „**Az Úr előtt jársz, hogy az ő útjait megkészítsd. És az üdvösség ismeretére megtanítsd az ő népét, a bűnöknek bocsánatában.**” (Lk 1,77)

Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, Az Úr imája c. fejezetből, a Bocsátsd meg a mi vétkeinket magyarázatából:

„Egyvalamire van elengedhetetlenül szükségünk: hogy elnyerjük s továbbadjuk Isten megbocsátó szeretetét – megismerjük és elhiggyük Isten irántunk való szeretetét.

Az ösellenség mindenképpen azon mesterkedik, hogy ne ismerjük fel Isten szeretetét. Arra a gondolatra késztet, hogy hibáink és vétkeink súlyossága miatt az Úr egyrészt nem veszi figyelembe imáinkat, másrészt nem áld és nem ment meg minket. Valóban csak gyöngeséget látunk magunkban, és semmit, ami Isten kegyelmébe ajánlana bennünket.

Sátán is azt sugalmazza nekünk, hogy hiába minden, nem tudjuk kiküszöbölni jellemhibáinkat. Amikor Istenhez próbálunk folyamodni, ezt súgja fülünkbe: Nincs értelme imádkoznod, hát nem elkövetted ezt a gonosztságot? Hát nem vétkeztél Isten ellen, nem megsértetted lelkiismeretedet? Mégis azt felelhetjük az ellenségnek, hogy »Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől« (1Jn 1,7).

Amikor azt gondoljuk, hogy ha vétkezünk, Isten nem hallgatná meg imánkat, akkor érkezett el igazán az imádkozás ideje. Lehet, hogy pirul az arcunk, lehet, hogy mély megalázottságérzés tölt el bennünket. Ennek ellenére is imádkozzunk, s higgyünk! »Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én.« (1Tim 1,15)

Bűneink bocsánata, Istennel való megbékélésünk nem cselekedeteink jutalma, nem azért nyerjük el, mert a bűnös érdemre tesz szert, hanem ajándék, amelynek Krisztus igazságossága az alapja.”

b) A másik gyakori probléma, amiért nem nyerjük el a „tulajdonított igazságot”

„Sokan névlegesen hisznek Krisztusban, de **nem ismernek semmit abból a Jézusra való hagyatkozásból, ami megragadja a megfeszített és feltámadt Megváltó érdemeit...** Sokan elfogadják, hogy Jézus Krisztus a világ Megváltója, ugyanakkor távol tartják tőle magukat, nem bánják meg bűneiket, és **nem fogadják el Jézust személyes Megváltójukként. Hitük nem más, mint az elme munkájának és az igazság megítélésének eredménye, de az igazságot nem engedik szívükbe, ami megszentelhetné lelküket és átformálhatná jellemüket...**” (Selected Messages, 1., 389. o.)

A hit általi megigazulást tehát nem lehet megismerni pusztán teológiai megértés által, hanem csak azok számára lesz „valóság”, akik hittel megragadják a Krisztus áldozatában felkínált kegyel-

HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

met, mert valóságos, mély belső szükséglet-té vált számukra a bűntől való szabadulás, az igaz élet.

c) Mi tehát az, amit egyedül csakis Isten megbocsátó szeretete képes az emberben véghezvinni, és amit a „törvény cselekedetei” sohasem lesznek képesek?

„Isten megbocsátása nem pusztán egy bírósági, jogi aktus, amellyel a büntetés alól felment; Ő nemcsak megbocsátja a bűnt, hanem meg is akar szabadítani tőle. **A megbocsátás túláradó szeretete átalakítja a szívet.**” (Gondolatok a Hegyi beszédről, uo.)

„Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hitünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből, és nem a törvény cselekedeteiből. Mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem...” (Gal 2,16)

4. Mi a legelső és legnyilvánvalóbb gyümölcse annak, hogy valaki elfogadta a hit általi megigazulás első ajándékát, a „tulajdonított igazságot”, a megbocsátást? Vajon emberi, testvéri kapcsolatainkra milyen hatással van a kegyelem elnyerése, az egymás iránti megbocsátás, a bűnelrendezés – legalább az úrvacsoráink lehetőségekor? Vizsgáljuk meg magunkat, hogy mennyire élünk a hit általi megigazulás tapasztalatában!

„Gonosz szolgál, **minden adósságot elengedtem** néked, mivelhogy könyörögtél nékem: **Nem kellett volna-e néked is könyörülnöd a te szolgatársadon**, amiképpen én is könyörültem terajtad? ...ha szívetekből meg nem bocsátjátok, ki-kí az ő atyjafiának az ő vétkeit.” (Mt 18,32–33.35)

Én minden tartozásodat elengedtem – nem kellene neked is elengedni mások sokkal kisebb tartozását?! Te elengedted már?

Albrecht Dürer: Az utolsó vacsora (1523)

„Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkeletet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten megbocsátó kegyelmében...” (Krisztus példázatai)

5. Mire figyelmeztet az apostol, milyen közösségre gyakorolt hatása lehet annak, ha nem tanulunk meg kegyelemből élni, vagyis ha a hit általi megigazulás tanítása nagyrészt csak elméleti szinten marad?

„Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat: **Vigyázzván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy a keserűségnek bármely gyökere fölnevekedvén megzavarjon, és ez által sokan megfertőztetessenek...**” (Zsid 12,15–16)

„Minden fej beteg, és minden szív erőtlen. **Tetőől talpig nincs e testben épség, csupa seb és dagadás és kelevény, amelyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak...** És úgy maradt Sion leánya, mint kunyhó a szőlőben, mint kalyiba az uborkaföldön, mint megostromlott város.” (Ésa 1,5–6.8)

„Az az irgalom és az a szerető gondoskodás, amely Krisztus életében megmutatkozott, **látható lesz azokban, akik részesültek kegyelmében...**” (Uo.)

Miért csak „Jézus hite” által lehetséges a győzelem a bűn felett?

(Vankó Zsuzsa)

„*Itt van a szentek állhatatossága, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét.*” (Jel 14,12)¹

1. A végidőben – a Szentlélek „késői esőként” való kiárasztása és Jézus dicsőséges eljövetele idejére – Krisztus egyházának igaz és szent néppé kell válnia.

„*A vég idején megtisztulnak, megfehérednek, megpróbáltatnak sokan...*” (Dn 12,9–10) „*Hogy majd önmaga elé állítsa dicsőségben az egyházat úgy, hogy ne legyen azon szeplő..., hanem hogy legyen szent és feddhetetlen.*” (Ef 5,27) „*Örüljünk és örvendezzünk..., mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát! Adatott annak, hogy felöltöztek tiszta és ragyogó fehér gyolcsba, mert a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei.*” (Jel 19,7–8)

2. Milyen úton teljesedhet be ez az ígélet?

Pusztán az igazság (akár leghitelesebb és legteljesebb) ismerete, és annak (akár legigyekväbb) megtartása, cselekvése által. Lásd: **Rm 9,30–33.**

Miért? „*Mert ami hitből nincs, bűn az*” (Rm 14,23), mert „*mint a szennyes és megfertőztetett ruha, [olyan] minden mi [saját, önerőből való] igazságunk.*” (Ésa 64,5) A parancsolatokat nem lehet egyenként, egyiket a másik után megtartani, hanem csakis egyben (lásd Jak 2,10–11). A törvény alapelvének kell a szívünkbe plántáltatnia, amiből aztán minden parancsolat megtartása következik.

„*Ha szívünk mélyén éreztük Krisztus és az Atya bensőséges szeretetét, akkor nem kérdezzük, milyen fokig szükséges megtartanunk Isten parancsolatait, akkor nem akarunk megállni a legalsó fokon, hanem tökéletes összhangban kívánunk élni Megváltónk akaratával.*” (Ellen G.

White: *Krisztushoz vezető lépések*, Az Odaadás c. fejezetből.) Ösztönös természetünk viszont – aminek emberileg ellenállhatatlanul nagy ereje van – ellenkezik Isten törvényével (lásd Rm 7,21–24). Jézus kategorikus kijelentése a „*Kicsoda üdvözülhet tehát?*” kérdésre: „*Embereknél ez lehetetlen...*” (Mt 19,25–26) „*Aki megkísérli, hogy a saját cselekedetei, azaz a törvény [önerőből való] megtartása által a mennybe jusson, az a lehetetlent kísérli meg.*” (Ellen G. White: *The Review and Herald*, 1890. július 1.)

Albrecht Dürer: Agónia a kertben (1508), részlet

¹ Pontosított fordítás szerint.

3. Hogyan teljesezhet be viszont az ígértet?

Jelenések 14,12 és 19,7–8 valóságos „csodáról” beszél: a „szentek” gyülekezetéről, akik „megtartják Isten parancsolatait”, akik „a szentek igazságos cselekedeteibe öltöztek”. Hogyan valósulhat meg ez? Jelenések 19,8 szerint „adatik”, Jel 14,12 szerint „Jézus hite” által.

„Az egyedüli út, amelyen a bűnös szentségre juthat, a hit útja.” (Ellen G. White: *The Review and Herald*, 1890. szeptember 4.) Mert az üdvösség emberileg ugyan lehetetlen, de „Istennél/Istennel együtt minden lehetséges” (Mt 19,26).

4. Mi a hit?

Szilárd bizalom Istenben, Istenre támaszkodás, valódi szövetségi kapcsolat Jézus Krisztussal:

„Marasztok közötted szegény és nyomorult népet, akik bíznak az Úr nevében.” (Sof 3,12) „Izráel maradéka... támaszkodik az Úrhoz, Izráel Szentjéhez hűségesen, a maradék megtér... az erős Istenhez.” (Ésa 10,20–21) „Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Jn 5,4)

5. Hogyan lehetséges a győzelem a bűn felett hit által?

„A hitben ugyan nincsen olyan hatóerő, amely által az üdvösség kiérdemelhető, de a hit megragadhatja Krisztus érdemeit, a bűn egyedüli gyógyszerét.” (Ellen G. White: *The Review and Herald*, 1890. szeptember 4.)

„A békeség Istene eltapossa Sátánt a ti lábatok alatt hamar.” (Rm 16,20; pontosított fordítás szerint. – Vö. 1Móz 3,15.

„Ugyanannak az isteni hatalomnak a segítségével, amelyet Ő [Jézus Krisztus] kapott, lehetséges az ember számára is, hogy engedelmeskedik Isten törvényének.” (Ellen G. White: 141. számú kézirat, 1901.)

„Jézus személyében az istenség rejtélyes módon egybekapcsolódott az emberi természettel,

Isten és ember eggyé lett. Ebben az egységben találunk reménységet az elbukott emberi nemzetiség számára.” (Ellen G. White: *Idők jelei*, 1896. július 30.)

6. A hitnek milyen foka „Jézus hite”?

Az igaz hitnek is fokozatai vannak. „[Az evangélium által] Isten igazsága jelentetik ki hitből hitbe, miképpen meg van írva: »Az igaz ember pedig hitből él.«” (Rm 1,16–17; vö. Hab 2,4)

„Krisztus igazságossága, igaz jelleme jelentetik ki hitből hitbe, vagyis jelenlegi hitedből arra a megnövekedett hitre kell eljutnod, amely szeretet által munkálkodik, és megtisztítja a lelket.” (Ellen G. White: *The Review and Herald*, 1908. szeptember 18.)

A szentség magaslatát, amely Isten minden parancsolatának megtartását jelenti, „Jézus hite” (Jel 14,12) által lehet elnyerni, azaz olyan hit által, amilyen hitet az Emberfiává lett Isten Fia tanúsított e földön.

Milyen hit volt Jézus hite? „Én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van, az Atya, aki énbennem lakik, Ő cselekszi e dolgokat.” (Jn 14,10) „Én az Atya által élek.” (Jn 6,57) „Az Ő testének napjaiban erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani a halálból, és meghallgatott az ő istenfélelméért.” (Zsid 5,7)

7. Hogyan lehet eljutni Jézus hitének szintjére?

„Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt...” (Jn 15,5) „Adja meg néktek az ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az ő Lelke által a belső emberben, hogy lakozzék Krisztus hit által a ti szívetekben.” (Ef 3,16–17) „Hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.” (Rm 8,4)

„Olyan érzékennyé kell válnunk a szent készítésekre, hogy Jézus legcsöndesebb suttogása is megindítsa lelkünket, míg elérjük, hogy Ő ben-

nünk van, mi pedig Őbenne, és az Isten Fiába vett hittel élünk.” (*Selected Messages/Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3., 355. o., az eredeti lapszám szerint.)

„Mielőtt a maró küzdelem ránk tör, meg fogjuk tanulni a szent és áldott bizalom leckéjét. Kezünket Krisztus kezébe helyezzük, lépteinket a Sziklára rögzítjük, és így biztonságban leszünk a viharban, az ádáz viharban.” (Uo., 384. o., az eredeti lapszám szerint.)

8. Mi tehát az Úr tanácsa számunkra? Hogyan hangozzék imánk, könyörgésünk?

„*Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat!*” (Jel 3,18) „*Hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranynál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtsátek a Jézus Krisztus megjelenésekor.*” (1Pt 1,7) „*Mondták az apostolok az Úrnak: Növeld a mi hitünket!*” (Lk 17,5)

Miért van szükségünk Krisztus papi és főpapi szolgálatára az üdvösség elnyeréséhez?

(Fekete Dávid)

Bevezetés

Miért fontos látnunk és értenünk azt, hogy „*Krisztus közbenjárása az emberért a mennyei templomban éppoly lényeges része a megváltás tervének, mint halála volt a kereszten?*” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában; A Vizsgálati ítélet c. fejezet*)

Jézus Krisztus a kereszten nem befejezte megváltó munkáját, hanem annak a legnagyobb kockázattal járó és legnagyobb áldozatot kívánó tettét valósította meg. Kifejezte azt a szeretetet, amihez kevés az emberi nyelv és szó. Kifejezte igazságát, büngyűlöletét, azt hogy a bűn zsoldja a halál, de nem nekünk kellett meghalni. A befejezésnek, a végső szabadításnak azonban még ezután kell következnie.

1. Mit jelent hit által elfogadni Jézus „papi”, közbenjáró szolgálatát?

A szent Isten és a bűnös ember között közvetítő papi szolgálat lényege a következő volt az ószövetségi templomszolgálatban: bűnbocsánatot kért

a bűnös számára, a helyettes áldozatra való hivatkozással. *Jézus* teljesíti be ezt az előképet, aki *az ő tulajdon áldozatára hivatkozva kér kegyelmet a hozzá folyamodó bűnösök számára.* Ezért nem lehet más közbenjáró rajta kívül (1Tim 2,5–6).

Eleséseink sora elcsüggeszthet bennünket. Meg nem valósult ígéreteink elerőtleníthetik hitünket. Ám egyetlen pillanatra se felejtjük Jézus Péternek mondott szavait, amelyek nekünk ugyanúgy szólnak: „*De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited...*” (Lk 22,32) „*Részeivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk.*” (Zsid 3,14) *Ígéreteinket nem vagyunk képesek megtartani, de azt a bizodalmat, hogy Ő üdvözíteni akar – annál is jobban, mint ahogy mi szeretnénk, vágyakozunk rá –, nincs okunk elveszíteni.*

2. Mi a célja Jézus főpapi szolgálatának?

Az ószövetségi nagy engesztelési napon megvalósított főpapi szolgálatról olvassuk 3Móz 16,30-ban: „*...engesztelés lesz értetek, hogy megtisztítson titeket. Minden bűnötöktől megtisztultok az Úr előtt.*”

Albrecht Dürer: A mennybemenetel (1510 körül), részlet

A főpapi szolgálatnak tehát a „*minden bűntől*” való megtisztítás a célja. A gazdag ifjúnak azt mondta Jézus: „*Ha tökéletes akarsz lenni...*” (Mt 19,21) Akkor válaszolt volna helyesen az ifjú, ha így szólt volna: Akarok, de ez nekem lehetetlen.

3. Hogyan lehet és mit jelent hitben elfogadni Jézus nagy jelentőségű főpapi szolgálatát?

Főpapi szolgálata által Jézus olyan tisztító munkát szeretne elvégezni bennünk és rajtunk, ami nekünk lehetetlen. Tehát nem nekünk kell „elér-

ni” vagy „eljutni” vagy „megvalósítani”. Mert ez lehetetlen. Mégis szeretné elvégezni. Ha hitben elfogadjuk, ha megengedjük Neki.

Gondoljunk Ábrahám esetére. Amikor Isten ígéretét emberileg hajtotta végre, akkor Izmaél született. Amikor pedig teljesen elhitte, hogy amit az Úr mond, azt meg is cselekedheti, akkor megszületett az ígéret fia.

Miért fontos ezt megérteni? Mert minden bűntől való szabadulás Isten munkája. Hit által igent mondunk az ígéretére, és ha ezt teljes szívvel teszünk, akkor Ő elkezd alkalmazni azokat az eszközöket, amelyek valóban szükségesek a megtisztításunkhoz. Bevisz a „tűzbe”, ahol felszínre jön a bűn, azok a hibák is, melyeket addig nem láttunk magunkban, pedig bennünk vannak. Szükségünk azonban, hogy Jézus jellemének tökéletes arányosságát keressük, szemléljük. Hiszen Ő a minta, és egyben e változás munkálója is.

4. Meddig tart a főpapi szolgálat? Mikor fejezhető be?

„*A hetedik angyal szavának napjaiban, amikor trombitálni fog, akkor elvégeztetik az Isten titka, amint megmondta az ő szolgálóinak, a prófétáknak.*” (Jel 10,7)

Jézus nem abbahagyja, hanem célba juttatja a megváltási tervet. A cél egy „*minden bűntől*” megtisztított nép Jézus második eljövetele előtt, hogy általuk minden emberhez eljuttathassa utolsó kegyelmi üzenetét. Engedjük meg Krisztusnak, hogy elvégezze bennünk megtisztító munkáját! Szeretné életünk, jellemünk minden részletét a mennyre alkalmassá formálni. Addig fáradozik ezen, amíg az utolsó hibát is felszínre nem hozza, mire mi azt mondjuk: inkább Krisztust választom, mint ami Tőle elváltott.

Hitbeli készségünk sietteti (2Pt 3,11–13) az Ő visszajövetelét, illetve az ő végső szabadítását.

(Ajánlott olvasmány: Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában* c. könyvének következő fejezetei: Mi a szentély?; Szentek szentjében; Vizsgálati ítélet.)

Mire épülhet üdvbizonyosságunk?

(Vigh Ágnes)

„Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék, hanem igyekszem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiai, én önmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna, de egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, célegyenest igyekszem Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára. Valakik annak okáért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk...” (Fil 3,12–15/a)

Bevezetés

A hívó ember legnagyobb kérdése: Üdvözülök-e? Biztos lehetek-e az üdvösségben? Lehetünk-e egyáltalán biztosak ebben? Miben, kiben bízhatunk e tekintetben? Pál apostol néhány évvel halála előtt így nyilatkozott: *„Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék... Atyámfiai, én önmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna.”* Úgy érezte tehát: nem érte még el a végcél. **Az apostol az üdvösség elnyerésének három alapfeltételéről szól:**

1. „...amelyek hátam mögött vannak, elfelejtve”

Nem engedte, hogy a múlt bűnei, kudarcai elvegyék az üdvösség elnyerésének reményét.

Megismerte Jézust, és teljes szívvel hitt az ingyen – Jézus áldozata árán elnyerhető – bűnbocsánatban. Ilyen alapon vethette a múltat háta mögé.

„Ha felismerted bűneidet, ne szánd minden idődet arra, hogy bánkódj felettük, hanem nézz fel, és élj! Jézus a mi egyedüli Megváltónk, és... senki se vész el, aki bízik az ő érdemeiben. Ha felismerjük Krisztus nélküli, gyámoltalan állapotunkat, ne csüggedjünk el! Támaszkodjunk a fel-

támadt Megváltóra! Szegény, bűnbeteg, csüggedt lélek, tekints Jézusra, hogy élj! Jézus szavát adta, hogy megmenti mindazokat, akik Őhozzá mennek.” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezeteknek*)

„Ha elárasztanak a kísértések, ha gondok és kétségek vesznek körül, ha csüggedsz és nyomorogsz, ha már-már engedsz a kétségbeesésnek, akkor ó, akkor nézz fel oda, hol hitszemed utoljára látta a világosságot, és a sötétséget, mely körülvevett, eloszlatja Isten dicsőségének fényes sugara. Ha a bűn uralomra tör lelkedben, és lelkiismeretedet nyomja, ha a hitetlenség felhőként árnyékolja be bensődöt, menj, szaladj az Üdvözítőhöz! Az Ő kegyelme elegendő, hogy legyőzze a bűnt. Ő megbocsát, és örömet ad Istenben. Ne beszéljünk tehát többet tehetetlenségünkről és erőtlenységünkről! Elfelejtve azokat, melyek hátunk mögött vannak, célegyenest igyekezzünk előre a menny felé vezető úton!” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*)

„Tehetetlen érdemtelenységünkben csak a megfeszített és feltámadott Üdvözítő érdemeiben kell bízunk. Soha senki nem veszhet el, amíg benne bízunk. Vétkeink hosszú, sötét lajstroma nyitva áll a végtelen Isten tekintete előtt. Ez a lista teljes, egyetlen törvényszegésünk sem hiányzik róla. De Isten, aki hajdan meghallgatta szolgálói kiáltásait, meghallgatja ma is a hittel mondott imákat, és megbocsátja áthágásainkat. Megígérte, és meg fogja tartani a szavát.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*)

2. „Azoknak, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, célegyenest igyekszem előre Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.”

Az apostol teljesen odaszánta magát Istennek, hogy „a Krisztus kiábrázolódjon” benne, hogy

jelleme átalakuljon, és így alkalmassá váljon az üdvösségre. Ez az ember része, erre Isten készíti a hívót, de elvégezni helyette nem tudja.

„Az örök élet feltételei ma is ugyanazok, mint amelyek mindig is voltak, már őszüleink paradicsombeli bukása előtt is: tökéletes engedelmesség Isten törvényei iránt, tökéletes igazság, életszentesség. Ha enélkül, más feltételek ellenében is elnyerhetnénk az örök életet, akkor az egész világegyetem boldogsága veszélyeztetve volna. Nyitva állna a bűn útja, összes kínjával és nyomorával együtt, az örökkévalóságon át.” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*)

3. „...meg is ragadott engem a Krisztus Jézus.”

Jézus „ragadta meg” őt a damaszkuszi úton, Ő hívta el. Meg volt győződve arról, „*hogy aki elkezdte benne a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézus napjáig*” (Fil 1,6). Tudta, hogy a maga erejéből nem képes elérni a győzelmet. De abban is bizonyos volt, hogy a hűséges Isten nem mond le egyetlen benne bízó, hozzá forduló emberről sem, és biztosan üdvözíti. „*Részeséivé lettünk Krisztusnak, ha az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk.*” (Zsid 3,14/b)

„Sátán a legádázabb és legravaszabb kísértéseivel támadta meg Krisztust, de minden összecsapásnál kudarcot vallott. Azok a csaták miértünk folytak, és azok a győzelmek lehetővé teszik számunkra a győzelmet. Krisztus mindenkinek erőt ad, aki kér tőle. Sátán senkit nem győzhet le saját beleegyezése nélkül. A kísértő nem kapott hatalmat az akarat irányítására, sem pedig a bűn kikényszerítésére. Elcsüggeszthet, de nem szennyezhet be. Meggyötörhet, de nem fertőzhet meg. Az a tény, hogy Krisztus győzött, öntsön bátorságot követőibe, hogy hőiesen küzdjenek a bűn és a Sátán ellen!” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*)

„Krisztus nem engedi az ellenség hatalmába kerülni a bűnbánattal és hittel hozzá folyamodókat. A Megváltó megkísértett, megpróbált gyermekei mellett áll. Vele nem létezik kudarc, vesz-

teség, lehetlenség vagy vereség – mindent megcselekedhetünk Általa, aki megerősít. Amikor jönnek a próbák és kísértések, ne várd, hogy úrrá leszel minden nehézségen, hanem tekints Jézusra, segítődre.” (Ellen G. White: *Jézus élete*)

„Az embernek lehet hatalma a gonosz megtagadására. Ezen a hatalmon sem a föld, sem a halál, sem a pokol nem vehet diadalmat. Ez a hatalom a Krisztuséhoz hasonló győzelemre képesíti az embereket. Az isteni és az emberi természet egyesülhet bennük.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I.)

Albrecht Dürer: A Bárány imádása (1511)

Hitünk növekedése az örömhír továbbadása által

(Fodor Albert)

És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jöjj! És aki hallja, ezt mondja: Jöjj! Aki szomjúhozik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen! (Jel 22,17)

Jelenések könyve és egyben a Biblia legvégén hangzik el ez az ige. Mielőtt Jézus nyomatékosan lezárja az isteni kinyilatkoztatás iratgyűjteményét, és ígéri közeli visszatérését, még utoljára a Menny kapuira emeli tekintetünket, amely szélesre tárva várja haza az elveszett embert. Az idézett igében három szereplővel találkozunk, ezek mindegyike ugyanazzal a hívással fordul felénk.

1. A Lélek

A bűnbeesés óta minden ember szívében, akár tud róla, akár nem, Isten kegyelmének „kényszerítő” erejével visszhangzik a Lélek hívása: Jöjj!

„Azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megtartsa azt, aki elveszett.” (Lk 19,10) Isten a tékozló fiú atyjának érzelmeivel tekint az elveszett emberre: „...Mikor pedig még távol volt, meglátta őt az ő atya, megesett rajta a szíve. Odafutva a nyakába esett, és megcsókolgatta őt.” (Lk 15,20) Isten nem haragot, hanem szánakozó szeretetet érez az ember iránt. „Mert maga az Atya szeret titeket, mivel hogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én Istentől jöttem ki.” (Jn 16,27)

2. A menyasszony

A menyasszony az egyház jelképe a Bibliában. Krisztus, aki ma nincs közöttünk, egyházán keresztül tud megnyilatkozni a világ felé, mintha az ő kiterjesztett karja lenne. Az egyházon keresztül hallatszik az emberhez intézett hívása. Ez viszont csak úgy lehetséges, ha követői ugyanazzal a szánakozó szeretettel tekintenek az elve-

sztett emberre, amellyel Krisztus szerette az övét: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást!” (Jn 13,34/b) Nagy kérdés, hogy olyan szeretet van-e bennünk, mint Krisztusban volt, vagy csak emberi szeretet.

Az igaz egyház hitelességének fokmérője az, hogy hívja-e, és hogy hová hívja az embereket. Ha egy egyház nem végzi lelkiismeretesen ezt a szolgálatot, vajon Krisztus egyházának nevezhető-e? Kikből áll Krisztus egyháza? „Mert aki Isten akaratát cselekszi, az az én férfitestvérem, nőtestvérem és az én anyám.” (Mk 3,35)

3. Aki hallja

A hívás, a reménység örömteli üzenete nemcsak Krisztus egyházának adatott, hanem az egész világnak, minden egyes embernek személyesen szól. A hívás azonban csak azoknál talál visszhangra, akik megnyitják erre a fülüket, akik engednek neki. Aki viszont „hallja” ezt, az nem tudja csak magának megtartani. Az igazi örömhírt nem lehet elzárni, mert mint a feltörő vízforrás, úgy árad szét a kiszáradt földön, és megelégit mindenkit, aki él vele. „Elmenve pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa! Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok!” (Mt 10,7–8)

4. Miért „kell” továbbadni a hívást?

Miért nem örülhetünk mi magunk a jó hírnak, a Menny meghívásának? Miért „kötelességünk” ezt továbbadni? Nem valamiféle mennyei parancs készíteti erre az embert, akarata ellenére, hanem Isten szeretete az, ami ellenállhatatlan készletet ad az emberi szívnek, hogy azt továbbadja. Amikor valakit érint Isten szeretetteljes hívása, akkor

Albrecht Dürer: János Isten és a vének előtt (kb. 1496), részlet

az okozna számára szenvedést, ha nem adhatná tovább. A szeretet természete, hogy csak másokra kiöntve okoz örömet. A mennyben nincs magánjellegű öröm, amiből mások ki lennének zárva. A mennyei lények mindenüket megosztják egymással, ahogyan Isten is mindent megoszt teremtményeivel, mert ez az öröm egyedüli forrása. „És ha majd elmegyek, és helyet készítek nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (Jn 14,3) „Ha pedig gyermekek, örökösök is, örökösei Istennek, örökostársai pedig Krisztusnak...” (Rm 8,17/a) Isten gyermekei már itt, a földön a Menny lelkiületével, annak működési elveivel élnek. Nem fogják maguknak megőrizni Isten hívását, a legnagyobb örömhírt.

5. Az élet vizét, ingyen

Az az ajándék, amit Isten kínál az embernek, minden képzeletet felülmúl. Nemcsak hosszú, hanem örök életet, sőt békés, boldog életet kínál. Nemcsak a bűneink eltörlését, hanem igazzá tételünket is ígéri, azaz teljes helyreállításunkat. „Az Isten eltöröl minden könnyet a szemükről, és a halál

nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. Mondta az, aki a királyi széken ül: Íme, mindent újjáteszek! És mondta nekem: Írd meg, mert e beszédek hívek és igazak!” (Jel 21,4) Ez az ígélet nem csak a távoli jövőre vonatkozik. Már a földi nyomorúságban is igazi kincset, mennyei életet ajánl az embernek. Gondoljunk bele, ha valaki feltalálná az örök ifjúság, a halhatatlanság elixírjét, micsoda ára lenne ennek! Az ember, ha a halál közelébe kerül, még néhány évért is hajlandó odaáldozni mindenét. Mennyyel értékesebb az élet vize, amit Isten ingyen ad az embernek, jóllehet mindennél drágább, mert Isten fiának vérébe került! Milyen reménységet, vigasztalást, biztonságérzetet ad az embernek! Mégis milyen kevesen értékelik s fogadják el.

6. Hitünk erősödése

Mi tudná jobban erősíteni a hitünket, mint annak a hívásnak a továbbadása, ami a világok Teremtőjétől jött személyesen? Hiszen ez nem üres beszéd, nem hamis ígélet. Ez valóság, olyan üzenet, aminek ereje van, amely mögött teremtő hatalom áll, ami látható, tapasztalható azoknak, akik kapják és továbbadják. „Mert mint leszáll az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek, és kenyeret az éhezőknek: Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.” (Ésa 55,10) Hitünket az Istennel szerzett tapasztalatok erősítik meg. Aki hitét reménység ellenére Isten ígéreteibe veti, az nem marad jutalom nélkül. Legértékesebb kincseink a hitünkre érkezett isteni válaszok. És nincs annál szebb válasz, hitünket semmi nem acélozza meg annyira, mint amikor szolgálatunk során, az örömhír továbbadásánál isteni hatalom nyilvánul meg.

Tökéljük el magunkat szent elhatározással, hogy Isten szolgálói kívánunk lenni a vesztükbe rohanó emberek hívására!

A Biblia tanítása a halálról, tíz rövid tételben összefoglalva

I. Nem Isten teremtése, nem a természet rendje. A Biblia elején (1Móz 1,31) és végén (Jel 21,4) a halál nélküli világról van szó. A halál okozat, oka a bűn bejövetele (Rm 5,12). A halál „*ellenség*”: 1Kor 15,26.

II. Az egyetlen reménység a halállal szemben abban rejlik, ha van valaki, aki a halál okától meg tudja szabadítani az egyes embert, illetve az emberiséget. Ezért nagy örömhír Mt 1,21. Jézus azért mondhatta, hogy nála van „*a halál és a sír kulcsa*” (Jel 1,18), mert Ő meg tud szabadítani a halál okától.

III. Egyedül Istené a „*halhatatlanság*” (1Tim 6,16). Az az alapvető különbség a Teremtő és a teremtmények között, hogy míg Isten halhatatlan, a teremtményeknek csak tőle kapott és általa fenntartott életük van. 1Kor 15,54 „*halandónak*” nevezi az embert, Rm 2,7 szerint pedig az ember csak „*keresi a halhatatlanságot*”. 1Móz 3,19 szerint az ember mindenestől, személyiségével együtt csak „*por*”, holt anyag a teremtő és fenntartó Isten nélkül.

IV. Az ember nem osztható szét testre és lélekre. 1Móz 2,7-ben az „*élet lehelete*” *nismat hajjim* a héber szövegben, ennek a váltófogalma másutt az Ószövetségben a *ruah*. Mindkettő személytelen életet, életerőt jelent, ami Isten ajándéka a teremtménynek, sohasem jelent egyik fogalom sem személyes lelket, személyiséget. A *test* és az *élet lehelete* együtteséből jön létre az oszthatatlan „*élő lélek*”.

V. A Bibliában két halálról van szó. Pontosabban a „*második halál*” kifejezéssel találkozunk a Bibliában (Jel 2,11; 20,14), ami a kárhozatot jelenti, ebből következően az a halál, ami a bűn következményeként minden emberre elhat, az első halál.

VI. A „*második halál*”, ami a kárhozatra ítélteteket sújtja, nem örök szenvedés, hanem végérvényes halál, megsemmisülés. Jézus kijelentése szerint a „*gyehennában*”, amit a kárhozat megjelenésére használtak a zsidók, „*mind a test, mind a lélek elvész*” – vö. Abd 15,16/b. Jel 22,3 szerint az újjáteremtett Földön semmi „*elátkozott*” nem lesz. Amikor a Biblia üdvösségről és kárhozatról beszél, mindig az életet és a halált állítja szembe egymással, nem pedig az örök boldogságot és az örök szenvedést: Jn 3,16; Rm 6,23.

VII. Az első halál mibenlétét mind az Ó-, mind az Újszövetség az alvás hasonlatával írja le, következetesen. Lásd például 1Kir 14,31; 15,8 stb., Dn 12,2; Jn 11,11–14; 1Thess 4,13–15. Ahogy az alvásban nincs éber öntudat, a halálban sincs: Zsolt 88,11–13; Préd 9,6–8.12.

VIII. Mi marad meg akkor az emberből, ha az öntudat kialszik, a test elporlad, mi az, amit Isten feltámaszt? Egyetlen válasz erre: Lk 20,37–38, magának Jézusnak a titkot felfedő csodálatos kijelentése. Isten emlékezete, szeretete őrzi a meghaltak személyiségét, és ehhez nincs szükség semmilyen megfogható maradványra.

IX. A feltámadás új teremtés az Írás szerint, és Isten puszta szavával történik, éppúgy, mint a kezdeti teremtés vagy Jézus csodái földi életében: Rm 4,17. Két feltámadás lesz, és a kettő között minőségi és időbeli különbség van: Jn 5,28–29; Jel 20,6; 1Kor 15,23.42–43; 1Thess 4,16; Jel 20,5.

X. Az utolsó ítélet felmentő végzése nélkül senki sem nyerhet üdvösséget, nem támadhat fel. A Szentírás nem tud egyéni, külön ítéletről ki- nek-kinek a halálakor: Jób 19,25; Jn 11,24; 2Tim 4,6–8; Dn 12,13.

Vankó Zsuzsa

A keresztény hit „egészséges” racionalitása*

Néhány szó e tanulmány címéről,
témájáról

A Károli-fordítású Bibliában négyszer szerepel az „egészséges tudomány” (1Tim 1,10; 2Tim 4,3; Tit 1,9; 2,1) és háromszor az „egészséges beszéd” (1Tim 6,3; 2Tim 1,13; Tit 2,8) kifejezés. A keresztény tanításra és a keresztény igehirdetésre vonatkozik mindkét kifejezés a szövegösszefüggés szerint. Ugyanaz az „egészséges” szó (gr. *hügiész, hügiájnon*) szerepel a felsorolt igéknél a tudomány, illetve a beszéd jelzőjeként, ami másutt az Újszövetségben a testi egészség jelölésére is szolgál.

Ezekre a bibliai kifejezésekre utal e tanulmány címe, némi módosítással, és arról szól, hogy a keresztény hit – nem csupán a keresztény tanítás és igehirdetés, hanem a keresztény „kegyesség”, hitgyakorlat is – akkor egészséges, ha nem hiányzik belőle a racionalitás, mégpedig az egészséges racionalitás. Különbözik ugyanis egymástól az egészségtelen racionalitás – amely magabiztosan túlértékeli az emberi ész kapacitását és lehetőségeit –, valamint az egészséges racionalitás. Az utóbbi kellő alázattal közelít a valósághoz, elfogulatlanul igyekszik számba venni, mérlegelni a ténszerűségeket, továbbá kutatni, meglátni az összefüggéseket közöttük.

Abból a tézisből indulnék ki, hogy a mai keresztény tanításból, igehirdetésből, valamint az egyéni és közösségi hitgyakorlatból egyre inkább hiányzik az egészséges racionalitás. Egy új, másfajta kereszténység alakul ki ahhoz az eredeti kereszténységhez képest, amit Krisztus tanítása és példaadása alapozott meg. E jelenséggel szemben szeretnék arról beszélni, hogy min alapszik a keresztény hit egészséges racionalitása, és hogy nem létezhet e nélkül valódi kereszténység.

Rendhagyó bevezetés

Részleteket idézek Madách Imre 19. század derekán írt drámai-filozófiai költeményéből, *Az ember tragédiájából*. A 12. szín történései során a tudós kijelenti:

*Négy ezredév után a nap kihűl,
Növényeket nem szül többé a föld...*

Magabiztosan teszi hozzá azonban:

*Ez a négy ezredév hát a mienk,
Hogy a napot pótolni megtanuljuk.
Elég idő tudásunknak, hiszem.*

A 14. történelmi színnél mégis zord, kietlen táj jelenik meg. Ádám feljajdulva mondja kísérlőjének, Lucifernek:

*Mit járjuk e végtelen hóvilágot,
Hol a halál néz ránk üres szemekkel,
Csak egy-egy foka ver zajt, vízbe bukva,
Amint felretten lépteink zaján.*

Lucifer, aki látomásbéli utazásuk során mindent kommentál, megjegyzi:

A tudomány nem győzött [a Föld] végzetén.

Majd Ádámhoz fordulva így szól:

*De nyugodjál meg, hisz még él fajod,
Nézd, ott is áll még egy embertanya,
S gazdája, im, most lép ki ajtaján.*

Az eszkimó, kilépve kalyibája ajtaján, meglátja őket, és felkiált:

*A Sola Scriptura Teológiai Főiskola 2019. évi konferenciáján (május 9.) elhangzott előadás írott, bővített változata.

*Léteznek hát mégiscsak istenek
Felettünk? ím előttem megjelentek,
De hát, ki tudja, jók vagy rosszak-e,
Menekszem tőlük, az legbiztosabb.*

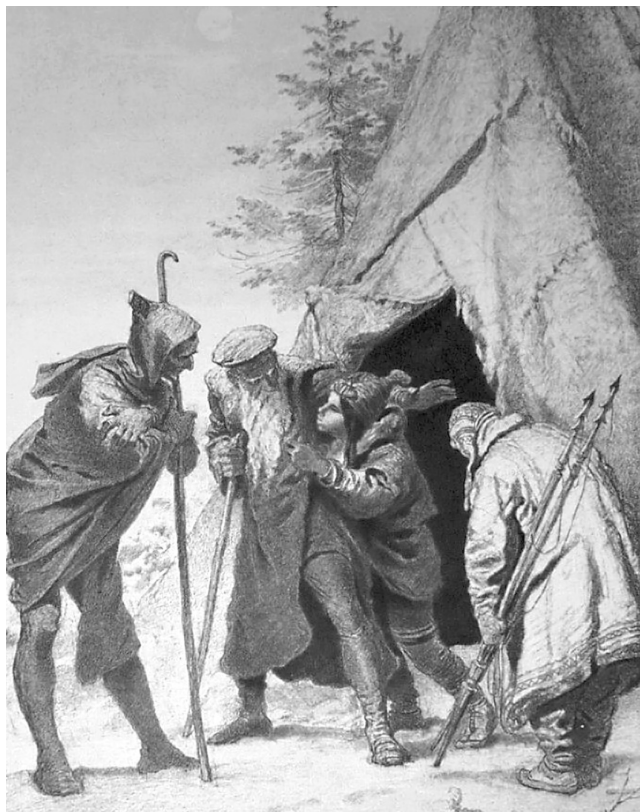
Lucifer azonban tartóztatja:

Megállj, egy szóra!

Az eszkimó ekkor leborul előtte, és így szól:

*Kegyelem, uram!
Az első főkát néked áldozom,
Mit elfogok, csak hallgass meg s ne ronts el!*

Az a „prófécia” jelenik meg tehát Madách Imre művében, hogy az emberi történelem drámájának végkifejletekor – sok más torzulás mellett – valósi vonatkozásban is primitívségbe hanyatlik alá az ember gondolkodása.

Zichy Mihály ábrázolása Az ember tragédiája XIV. színéhez (1885)

A külsőségek, a misztikum, az érzelmi élmények és a szimbolikus cselekedetek felértékelődése

Az a tendencia figyelhető meg korunkban a kereszténység körében, hogy mindinkább a külsőségek, az elnépiesedett vallási szokások és hagyományok ápolása (beleértve akár a legendákat is), valamint a színes, hangulatkeltő szertartások kedvelése jellemzi a tömegek vallásosságát. Racionális tartalmaitól pedig – ezzel párhuzamosan – mindinkább kiüresedik a keresztény hit.

Idézek egy cikkből, amely az úgynevezett *Jézus-imáról* a következőket mondja: „A szavak és a gondolatok átadják helyüket a csendes egyesülésnek... [Szükséges] az akadályok eltávolítása, hogy lehetővé tegyem a tudattalan ima feltörését a tudatomba... Nehéz nyugalomban tartani az értelmünket... A küzdelem lényegesen leegyszerűsödik, ha a figyelem egy olyan egyszerű szóra [Jézus nevére] tud támaszkodni, ami nem indítja be a reflexiót vagy a diszkurzív gondolkodást.”¹

Más cikkből is idézek arra vonatkozóan, hogy egyre népszerűbbé válik ma a spiritualitás keresése, olykor akár a kereszténységtől, avagy az Istenhittől függetlenül is. E spiritualitás alapvonásai így sorolhatóak: „Az ember önmaga felfedezésére [törekvése], a varázslatosság és rendkívüliség keresése..., a gyógyulás vágya, a biztonság keresése, a közösség fontosságának tudata.” A cikk szerzője megállapítja: „Tagadhatatlan tény, hogy »spirituális fekete lyuk« alakult ki a mai kultúra szövetében, és könnyen betölthetik olyan... módszerek, amelyek a babona és a mágia újabb formáinak adnak tápot.”²

Megfigyelhető, hogy mind gyakoribbá válnak a különböző megáldási, megszentelési ceremóniák, protestáns lelkészek körében is. Gyakran ökumenikus szertartás keretében végeznek ilyen

1 Jeges Valéria Mirjam: „Neved mint kiöntött olaj” című írásából, *Vigília*, 2018/6., 458–459., 462. o.

2 Görfölvé Tibor: A vallás alakváltozásai korunkban c. írásából, *Vigília*, 2019/5., 330–331. o.

szertartást. Ezen a tavaszon búzaföldet is megáldottak egy falu határában, ökumenikus együttműködéssel, a jó termés érdekében. Az ökumenikus imahetek során is mindinkább helyet kapnak bizonyos látványos, szimbolikus cselekedetek.

Az elmúlt évben például ilyen felhívás kapcsolódott a közös imaheti anyaghoz: „Egy feltűnő Bibliát vigyünk a templomba, és tegyük le a templom/gyülekezeti helyiség kitüntetett helyére. A szentírási szövegek felolvasása az istentisztelet során végig ebből történjen. Szükség van még három láncra is, amelyet a szolgálattevők hoznak, és a Biblia mellé helyezik. A láncok a rabszolgaság, az emberi méltóságtól való megfosztottság és a rasszizmus kifejező jelképei... A vasláncot később élő láncsal is helyettesíthetjük, amely kifejezi a modern rabszolgaság és az emberségtől való megfosztottság minden formája elleni közös cselekvést.”³ További példa: a reformáció 500. évfordulója kapcsán ötszáz gyertyát úsztattak le a Dunán.

Még fiatalon, teológiai hallgatóként hallottam egyik professzoromtól: „Amikor Istenről, Isten dolgairól van szó, olyan legyen a légkör, mint a kora reggeli friss, tiszta levegő.” Ma ez csak ritkán érzékelhető. A világi társadalomban tömegek vesznek fel ma divatos pózokat, amivel aztán belülről is mindinkább azonosulnak. Hiányzik az egyszerűség, az őszinteség, az áttetsző tisztaság. Mintha a kereszténységbe is hasonló stílus, valamiféle modorosság kezdene behatolni.

A tanítás, az intellektuális tartalom háttérbe szorulásának, mellékessé válásának jellemző megnyilatkozása volt az alábbi kijelentés: „A különbségek a felekezetek között csak nyelvi jellegűek, de a tartalom ugyanaz. A tanítást nehéz megérteni, s a tanítás azoknak a feladata, akik ebben kiismerik magukat. Az élet nagyobb, mint a teológia, nagyobb, mint a tanítás magyarázata és értelmezése.”⁴

3 www.katolikus.hu – Január 21-én, vasárnap kezdetét veszi az ökumenikus imahét.

4 Elhangzott Ferenc pápa római evangélikus egyházközösségben tett látogatása során, 2015. november 15-én. Idézi: *Evangélikus Élet*, 2015. december 13., 4. o.

Mi az oka ennek a jelenségnek?

Három fő okot fedezhetünk fel.

Elsőként a korszellem hatását említem. Francis A. Schaeffer ilyen címmel írt könyvet, már 1983-ban: *Menekülés az értelemtől*.⁵ Azóta még általánosabb a kiábrándulás a különböző eszmékből, és még inkább tudatosul, hogy az ész, a tudomány sem tudta megoldani az emberiség legégetőbb problémáit. Ezen a háttéren válik jellemzővé egyfajta menekülés az értelemtől, és helyette a felfokozott érzelmek, izgalmak keresése. Sokan az igazság létében és megismerhetőségében is kételkednek.

Francis Schaeffer jól látta már könyve megírásakor, hogy miként fog hatni ez a korszellem a kereszténységre, továbbá hogy ezzel az irányzattal szemben védelmezni kell a kereszténység egészséges racionalitását: „*A Biblia nem összefüggéstelen gondolatok gyűjteménye... A kereszténység nem homályos és kifejezhetetlen élmények gyűjteménye, nem valami meghatározhatatlan »ugrás a sötétbe«.* Se a megtérés... se a megszentelődés... ne legyen ilyen ugrás.”⁶

Egy második ok az emberek pszichikai állapota, az intellektuális képességek elsorvadása. A szinte minden területen versenyre kényszerített és mohó fogyasztásba meg információk habzsolásába hajszolt ember egyre kevésbé képes és készséges összefüggéseket kereső gondolkodásra, a valóság egészét rendszerben látni akaró tudás megszerzésére.

Harmadik okként említem, hogy a keresztény teológia művelői, valamint az igehirdetők és lelkipásztorok körében nagyon meggyengült a hit abban, hogy a bibliai iratgyűjtemény valóban Isten beszédét tartalmazza, mégpedig megérthető, a cselekedetek szintjén is követhető módon. Csaknem teljesen kiveszett az a látás, hogy a Bibliában foglalt 66 kanonikus irat együttesen egységes gondolatrendszert alkot, és úgy tekinthető, mint

5 Inter-Varsity Press, London, Evangéliumi Kiadó, Budapest. 6 Uo., 74. o.

az Isten részéről nekünk, embereknek ajándékozott kinyilatkoztatás kerek egésze.

Alig-alig lehet ma olyan Biblia-szemlélettel találkozni, amelyet például az 1562-ből való *II. helvét hitvallás* tartalmaz: „*Hisszük és valljuk, hogy a szent próféták és apostolok kanonikus írásai, mind az Ó-, mind az Újtestamentumban, Isten igéje. Ezért hát Isten világosan a lelkünkre kötötte, hogy ahhoz semmit hozzá ne adjunk, se belőle el ne vegyünk... Az Írásnak csak azt a magyarázatát ismerjük el igaz keresztény értelmű magyarázatnak, amely magából az Írásból van véve..., a hasonló vagy eltérő több és világosabb helyeknek egybevetésével kifejtve.*”⁷

A felsorolt okok következtében ma beteljesedni látszik az a profetikus jellemzés, amely Pál apostol Timótheushoz írt második levelében olvasható az úgynevezett végidő vallásosságáról: „*Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be, mert lesznek az emberek magukat szeretők..., akiknél meg van a kegyesség látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüld...! Mert lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat... Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez odafordulnak.*” (2Tim 3,1–2.5; 4,3–4) Ennek az igazságnak a mondanivalója úgy is megfogalmazható, hogy a keresztény hit „egészséges racionalitása” az, amit el nem szenvednek, mert nem az igazságot keresik, hanem az igazolást saját kívánságaikhoz. Mintegy kitermelik azokat a tanítókat, akik megfelelnek ennek az igénynek. Az eredmény pedig az, hogy vevők a mesékre, az élményekre, a hangulatokra, a legendákra, de ellenszenvvel és elutasítással viszonyulnak a valóság megismerését és megértését fontosnak tartó „egészséges” hittudományhoz. Az apostol rövid, summás ítéletet mond erre a kereszténységre: „*És ezeket kerüld!*”

Min alapszik a keresztény hit egészséges racionalitása?

Mindenekelőtt azon, hogy a keresztény hit a valóságra irányul, a természetfeletti és az evilági valóságra. A keresztény hit Istene „élő”, valósággal létező Isten. Mind az Ó-, mind az Újszövetségben ismételten találkozunk az „élő Isten” kifejezéssel, valamint az „él az Úr” megerősítő, esküszzerű formulával.

Az „élő Istennek” alaptulajdonsága, hogy szól, beszél és cselekszik. Ez a döntő különbség közte és az álistenek között (Jer 10,3–5.10). Ha a kereszténység istene megszűnik élő Isten lenni – ha képzelet alkotta isten, fogalom isten, avagy kultikus tiszteletben részesített vallási hagyomány foglalja el a helyét –, akkor ez már nem hiteles kereszténység, hanem lényegében bálványimádássá deformálódott kereszténység.

Az élő Isten kifejezés mellett az „élő ige” fogalommal is találkozunk a Bibliában (Csel 7,38). Az „élő Isten” megszólalása „élő ige”, mert megelevenítő, teremtő hatalmat, igazságot hordozó ige. Ha a keresztény teológia mintegy desztillálja Isten beszédét, hogy azután döntően csak emberi beszédként kezelje, ha az „Isten beszéde” és az „élő ige” megjelölések helyett csupán a *narratíva* fogalom bevezetésével akarja elismerni a bibliai szövegek különlegességét, akkor már aligha lehet szó valódi kereszténységről.

⁷ A Magyarországi Református Egyház Zsinati Irodájának Sajtóosztálya; Bp., 1981, 118. és 120. o.

A keresztény teológia hajlamos elfeledkezni Jézus Krisztus óvásáról: „Az Írás fel nem bontható” (Jn 10,35). Isten prófétai írások által közvetített beszédében nem választható szét az isteni és az emberi elem. A Szentírás maga csakis az úgynevezett inkarnációs hermeneutikát hitelesíti. Eszerint, amint Jézus teljességgel Isten Fia maradt, amellett, hogy valóságosan ember fiává lett, Isten beszéde hasonlóképpen megőrzi Isten beszéde voltát emberi beszéddé válva is. Tanulságos Jézus szóhasználata. Az Ószövetségből idézett zsoltárrészleteket is így vezette be: „Nincs-e megírva a ti törvényetekben...? Hogy beteljesedjék az Írás, amely megíratott az ő törvényükben.” (Jn 10,34; vö. Zsolt 82,6; Jn 15,25; vö. Zsolt 69,5) Eszerint Isten beszéde – bármilyen formában is adatott, parancsolatként, erkölcsi tanításként, történeti elbeszélésként vagy zsoltárként – „törvénynek”, azaz bizonyos, mindenkor érvényes igazságnak tekintendő. Isten – tökéletes erkölcsi lény lévén – nem mond ellent önmagának. Logikailag következik ebből, hogy egységes gondolatrendszerként kell kezelni a bibliai kinyilatkoztatás egészét. Erre Jézus is példát adott. Amikor a Kísértő hamis beállításban idézett neki egy ószövetségi ígét, Ő egy másik ígével hátrította el ezt, ilyen bevezetéssel: „Viszont meg van írva...” (Mt 4,5–7)

Továbbá a Biblia „élő Istene” teremtő Isten. „Végéremehetetlen az ő bölcsessége”, mindent e bölcsességével teremtett: „Hát nem tudod-e, nem hallottad-e, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremtette a föld határait? Nem fárad, és nem lankad el, végéremehetetlen a bölcsessége.” (Ésa 40,28) „Ő teremtette a Földet az Ő erejével, Ő alkotta a világot az ő bölcsességével, Ő terjesztette ki az egeket az ő értelmével.” (Jer 10,12) Ebből az következik, hogy Isten és ezzel együtt a hiteles kereszténység minden megnyilatkozásában jelen van az értelem, a tiszta racionalitás.

Ha a Biblia Isten gondolatait, Isten bölcsességét tartalmazza, akkor az embernek teljes értelmi erejét latba kell vetnie ahhoz, hogy megértse Teremtője gondolatait. Ésaías próféta így közvetíti

Isten hozzánk, emberekhez szóló üzenetét: „Nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem az én útjaim a ti útjaitok – így szól az Úr. Mert amiképpen magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útjaim útjaitoknál és gondolataim gondolataitoknál!” (Ésa 55,8–9) Ebből következően az embernek komolyan kutatnia kell, és törekednie kell arra, hogy megértse milyen gondolatot tartalmaz és közvetít Isten beszéde. „Vajon érted-e, amit olvasol?” – kérdezte Fülöp evangélista az etióp kormornyiktól, aki Jeruzsálemből hazafelé tartva Ésaías próféta tekercsét olvasta (Csel 8,30). Jézus Dániel próféta könyvére irányította tanítványai figyelmét, mikor a végidő és az ő visszajövetele felől kérdezősködtek, s hozzátette: „Aki olvassa, értse meg!” (Mt 24,15) A megértésre buzdításból, illetve az erre irányuló törekvésből származik a Biblia intellektuális képességeket, tiszta gondolkodást fejlesztő hatása.

Jézus abban határozta meg az emberi méltóság lényegét, hogy Isten szól, beszél az emberhez, ő pedig képes felfogni azt, amit Teremtője mond. (Jn 10,34–35; vö. Zsolt 82,6 – Az utóbbi helyen „elohimnak”, azaz Istennel rokon lényeknek, „a Feleséges fiainak” nevezi az Írás az embereket.) Az egészséges hit gyakorlásához feltétlenül szükséges tehát az ember intellektuális képességeinek a használata. Amint az Írás, illetve maga Jézus is mondja: „Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből...” (Péld 3,5) „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből...” (Mt 22,37)

Hogyan őrizhetjük meg a keresztény hit intellektuális tartalmát, és vele együtt annak tiszta gondolkodást serkentő befolyását?

Azon a módon, hogy az értelem, az egészséges racionalitás benne kell hogy maradjon minden keresztény vallási megnyilatkozásban, tevékenységben.

Sokan hangsúlyozzák, hogy a kereszténység lényege a **szeretet**, és úgy vélik, hogy ehhez képest a gondolkodás, a megértés, a tanítással való foglalkozás másodlagos, sőt akár mellékesnek is tekinthető. A bibliai kijelentések szerint azonban a Krisztustól tanult, illetve a Szentlélek által elnyert szeretet sohasem nélkülözi az értelmi szálát. Pál apostol ezt írta a Filippiben levő keresztény gyülekezetnek: „*Azért imádkozom, hogy szeretetetek még jobban-jobban bővüljön ismeretben és minden értelmességben.*” (Fil 1,9) A Kolossében lévő gyülekezetnek ezt a kívánságát fejezte ki: „*Vigasztalást vegyen szíviük, egybeköttetvén a szeretetben, és hogy eljussanak az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára az Isten, az Atya és Krisztus ama titkának megismerésére.*” (Kol 2,2) „*Lelketeket az igazság iránt való engedelmségben, képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetben tisztítva meg a Lélek által, egymást tiszta szívből, buzgón szeressétek!*” – írja Péter apostol is (1Pt 1,22).

Jézus összesen csak két jelképes **szertartást** rendelt újszövetségi gyülekezetének: a szabad választáson alapuló felnőttkeresztiséget és az úrvacsorát. E szertartások gyakorlásának csak akkor van értelme, pozitív eredménye, ha az ember az általuk hordozott mondanivalót megértve részesül ezekben. A keresztiségről ilyen meghagyatkozással szólt Jézus tanítványainak: „*Tegyetek tanítvánnyá minden népet, kereszteljétek meg őket az Atya, Fiú és Szentlélek nevében, és tanítsátok őket, hogy mindazt megtartsák, amit én parancsoltam nektek!*” (Mt 28,19–20) Az utolsó vacsorán, a lábmosás bevezető szertartása után ezt kérdezte Jézus tanítványaitól: „*Értitek-e, hogy mit cselekedtem veletek?*” (Jn 13,12)

Az **imádság** és **Isten énekkel dicsőítése** sem állhat csupán érzelmi, hangulati elemekből. Pál apostol egyértelműen foglal állást e tekintetben: „*Hogy van hát? Imádkozom lélekkel, de imádkozom értelemmel is, éneklek lélekkel, de éneklek értelemmel is.*” (1Kor 14,15) Azt is mondja az apostol ugyanitt, hogy „*az értelem nem lehet gyümölcstelen*” az imádkozás közben.

Pál apostol Timótheushoz írt második levelében **összefoglalás** található arra vonatkozóan, hogy mi a keresztény hit lényege: „*Nem félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem erő, szeretet és józanság [a görög szövegben: szofronizmosz/tudatos megfontolás] lelkét.*” (2Tim 1,7)

Zárszó

Jézus egy alkalommal – a búza és a konkoly példázatának magyarázatánál – Dániel 12,3-at idézte: „*Akkor az igazak fénylenek, mint a nap az ő atyjuk országában.*” (Mt 13,43) Az eredeti ószövetségi ige így szól: „*Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége [a nap], miként a csillagok, örökkön-örökké.*” (Dn 12,3) Jézus kijelentésében tehát az „igazak” lett az „értelmesek” váltófogalma. Érdemes megemlíteni, hogy ugyanitt (Dániel könyve 12. fejezetében) – a végidő kritikus időszakáról szólva – úgy hangzik a profetikus kijelentés, hogy „*az értelmesek értik*”, mi történik, értik, hogy mi Isten akarata, mások viszont nem értik (Dn 12,10). A hívő kereszténynek mindenkor értelmes hite van. Megvilágosított, megszentelt értelmén keresztül tanácsolja és vezeti őt a Szentlélek.

Vankó Zsuzsa

Vajon meddig tartják vissza még a szeleket Isten angyalai?

A címben foglalt kérdés fogalmazódik meg bennünk, amikor számba vesszük, hogy jelenleg mennyire pattanásig feszült a helyzet szinte minden vonatkozásban Földünkön.

„Megtelik a föld erőszakkal”

Jézusnak abban a kijelentésében, hogy az ő eljövetele előtti világ hasonló lesz Noé napjaihoz (Mt 24,37) benne foglaltatik, hogy a végidő egyik legmarkánsabb jelensége ugyanaz lesz, mint ami a vízözön előtti világban jellemzővé vált: „*megtelt a föld erőszakoskodással*” (1Móz 6,11). Talán azt gondoltuk eddig, hogy már csak az erőszak fékte-

len eláradására számíthatunk a továbbiakban, de nem az erőszak újabb, egyre kegyetlenebb és gátlástalanabb formáira. Az elmúlt hónapok eseményei azonban rácaffoltak feltételezésünkre:

Váratlanul löknek anyát gyermekével együtt a robogó intercity vonat elé, minden ok vagy magyarázat nélkül, csak úgy találomra. Másokat is, más pályaudvarokon, Németországban. Hatéves kisfiút lök le egy fiatalember egy múzeum toronyteraszáról Angliában stb. Nem lehet azt állítani, hogy a rettenetek elkövetői mind bevándorlók, avagy muszlim terroristák. Megjelentek a fehér fajt védő rasszisták is mint tömeggyilkosok. Legutóbb például kifejezetten ilyen indítékkal lőtt halomra embereket egy fehér fiatalember USA mexikói határánál, egy főként spanyol ajkúak lakta városban. Az is ijesztő, hogy milyen frusztráltak, mennyire pszichopataként viselkednek emberek, főként a fiatalabb nemzedék tagjai közül sokan.

Nem lehetséges, de nem is szükséges vagy kívánatos leltárba venni az utóbbi idők szörnyűségeit. Az mindenestre megállapítható, hogy az erőszak még inkább fokozódik. Komor jóslatként hangzik el, hogy a közeljövőben drónok által is lecsaphatnak terrorcselekmények eltervezői bárkire. Úgy látszik, hogy az emberek leleményessége kimeríthetetlen a gonoszság elkövetésében.

Csak a szikra hiányzik háborús konfliktusok kirobbanásához

Az USA és Nagy-Britannia, illetve Irán számos, csaknem háború kirobbantására alkalmas konfliktusát követhetjük nyomon a Hormuzi-tengerszorosban. Az Egyesült Államok, míg korábban csak fenyegetőzött vele, most már felmondta a közepes hatótávolságú rakétákkal kapcsolatos egyezményt.

„A világ még veszélyesebb hely lett ezáltal” – állapította meg egy szakértő, aki mindennek jelentőségét nem csupán önmagában a tényben látta (mert a megállapodás több szempontból nem volt tökéletes), hanem abban is, hogy a felek meg sem próbálnak tárgyalni, megegyezni, csak „hadat üzennek” egymásnak ily módon, ha egyelőre még nem is a szó szoros értelmében.

Észak-Korea is nyugtalanítja a világot – elsősorban közvetlen környezetét, Dél-Koreát – további kísérleti robbantásaival.

Egyre élesebb a kereskedelmi háború az USA és Kína között, ami kárt okoz mindkét ország gazdaságának, mégis folytatják.

Oroszország hatalmas távol-keleti területei egyre inkább elnéptelenednek, egy újságcikk szerint kevesebb a lakos ezeken a hatalmas te-

riületeken jelenleg, mint Moszkvában egyedül. A lakosok mintegy elmenekülnek ezekről a vidékekről, és a kormány, bár próbálkozik intézkedésekkel, nem tudja ezt a folyamatot igazán megfékezni. A föld pedig ezen a területen rengeteg ásványkincset rejt, és féltő, hogy a túlnépesedett, gazdaságilag és technikailag viszont Oroszországnál fejlettebb Kína megkívánja ezeket a területeket.

Itt sem lehet felsorolni az összes veszélyforrást, és akkor a továbbra is nyugtalan Közel-Keletről még nem is szóltunk, ahol egyes helyeken megint az Iszlám Állam maradványai erősödnek, máshol (*Jemenben*) pedig *humanitárius katasztrófa fenyeget.*

AZ IDŐK JELEI

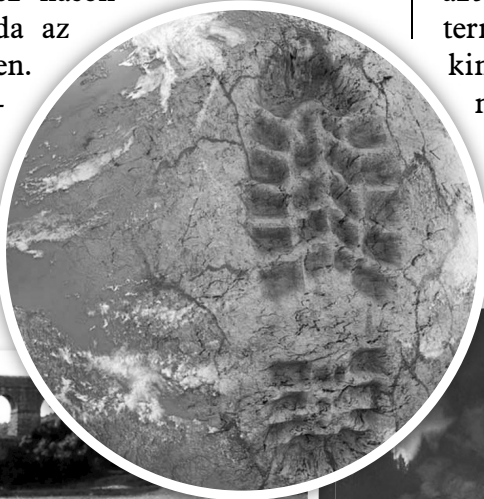
Úgyszintén nem esett még szó Közép-Amerika válságos övezetéről, az erőszak megfélemlítettségéről Mexikóban, vagy az afrikai kontinens hihetetlenül súlyos problémáiról, válsággócáiról.

Stabil politikai erő, józan, megfontolt államférfiak pedig sehol sincsenek. Az Európai Unió is kritikus helyzetben van, óriási ellentétek feszülnek egymásnak, és ugyanez a helyzet az USA-ban is.

Az éghajlatváltozás további riasztó jelei

E tekintetben sem lehet teljes képet felvázolni. Mindenesetre lépten-nyomon a szemünk elé kerülnek ilyen és ehhez hasonló hírek: „A jelenlegi felmelegedéshez hasonlóra nem volt példa az elmúlt kétezer évben.

– *A mostani felmelegedés a bolygó több mint 98 százalékát érinti... Az ember okozta globális felmelegedés*

nem csupán az abszolút hőmérséklet tekintetében, hanem térbeli kiterjedésében is példa nélkülözhetetlen számítások. „A globális klímát is veszélyezteti az erdőtüz – *Oroszországban hárommillió hektáron ég a növényzet*, négy régióban rendkívüli állapotot hirdettek, a kormányt a szél az Északi-sarkkör felé viheti. Már a hadsereget is bevetik, és az amerikaiak is felajánlották segítségüket, hogy megfékezzék a szibériai erdőkben tomboló tüzeket... A probléma az, hogy a tűz miatt keletkezett kormot a szél az Északi-sarkköri régióba viheti, és ott a jégre telepedve tovább gyorsíthatja a globális felmelegedést.”

Mindezek nélkül is döbbenetes volt már a hír, hogy *Grönland területének 60 százalékán olvad a jég.*

„Július 29-én átlépte az emberiség fogyasztása azt a szintet, amit a Föld egy év alatt képes újra-termelni, illetve elnyelni... Fogyasztásunkat tekintve jelenleg úgy élünk, mintha 1,75% Föld állna rendelkezésünkre, pedig csak egy van. Ma a világ népességének 80%-a olyan országokban él, ahol több erőforrást használnak fel, mint amit az ökoszisztémák meg tudnak újítani.” (*Népszava*, 2019. július 29.)

Ugyanakkor nincs érdemi változás a káros-anyag-kibocsátás és a környezetszennyezés megfékezése tekintetében. Talán egyedül a műanyagok visszaszorításánál mutatkozik komolyabb törekvés, de ez is óriási nehézségekbe ütközik, és gazdasági érdekeket sért. (A műanyagok előállítása ugyanis azzal jár, hogy rengeteg káros anyag kerül a légkörbe, nem beszélve az általuk okozott egyéb problémákról.) Egy környezetvédő így fogalmazott: „Úgy viselkedünk, mint az az előrehaladott tüdőrákos beteg, aki az óvás ellenére ugyanúgy dohányzik tovább, mint azelőtt.”

Könnyen bekövetkezhet egy kiterjedt gazdasági válság

A gazdaság lassulása mind általánosabb jelenség a fejlett nyugati országokban is. Emellett még több, más tényező sodorhatja a világgazdaságot a 2008-ashoz hasonló, vagy annál súlyosabb gazdasági válságba. A magyar kormány médiája is igyekszik felkészíteni a lakosságot óvatosan ennek a lehetőségére. Közben mégis mindenki úgy viselkedik, úgy tervez, mintha erről tudomást sem venne.

Bizonyára „ideje már az álomból felserkennünk” (Rm 13,11)

Igen időszerű számunkra az alábbi bizonyoságtétel: „*A hívők imája megmozdítja a Mindenható karját. Aki a csillagokat rendben felsorakoztatja az égen, akinek a szava parancsol a mélység hullámainak, ugyanaz a végtelen Teremtő mozdul meg népe érdekében, ha hittel kéri erre. Megzabolazza a sötétség erőit, míg a figyelmeztetés el nem jut a világhoz, és míg azok, akik hallgatnak a figyelmeztetésre, fel nem készülnek a küzdelemre.*” (Ellen G. White: *Bizonyoságtételek*, V. köt., 453. o.)

Vankó Zsuzsa

A 2019-es év év végi turnusainak időpontjai

DÁTUM	TURNUS
Október 21–31. (10 nap)	Betegturnus
November 11–21. (10 nap)	Betegturnus
December 2–12. (10 nap)	Betegturnus

ELEKI ÉLETMÓDKÖZPONT

5742, Elek, Kossuth utca 54.
www.elekieletmodkozpont.hu

Jelentkezés:

06-20/400-8646, 06-66/240-610
elekivendeghaz@gmail.com

További információért
forduljon hozzánk
bízalommal!

Gyermeknevelés

(4. rész)

Gyengédség és helyénvaló bátorítás gyermekeknek

„A nem sokat ígérő gyerekeknél szükséges a legnagyobb türelem és kedvesség, s a leggyengédebb együttérzés. Mégis oly sok szülő lelkülete hideg és részvétlen gyermekei iránt, pedig ez soha nem fogja a vétkezőt megtérésre indítani.” (178. o.)

„Dicsérjétek a gyermekeket, ha valamit jól csináltak, mert az igazságos dicséret nekik is épp olyan jólesik, s éppúgy serkenti őket, mint a felnőtteket.” (179. o.)

„Ne szenteljétek túlzott figyelmet a gyermekeknek, hanem hagyjátok, hogy megtanulják elfoglalni magukat! Ne állítsátok őket a figyelem

középpontjába, ne mutogassátok a látogatók előtt mint csodás tehetségeket vagy jó eszűeket, hanem amennyire csak lehetséges, hagyjátok meg őket gyermeki egyszerűségükben. Manapság sok gyermek törtető és szemtelen, s ennek az egyik legfőbb oka, hogy túl sokat dicsérgetik őket, okos mondásaikat gyakran említik a fülük hallatára. Igyekeztek keveset feddeni, ugyanakkor ne árásszátok el őket dicsérettel és kényeztetéssel.” (21. o.)

„Sok családban szinte már csecsemőkorban elkezdik a hiúság és önzés magvait vetni a gyermekek szívébe. Aranyos kis mondásaikat és cselekedeteiket fülük hallatára emlegetik másoknak, gyakran ismételve, esetleg fel is nagyítva. A kicsinyek megjegyzik, amit hallanak, dagadnak az önteltségtől, s veszik a bátorságot, hogy félbeszakítsák a felnőttek beszélgetését, pimasszá, szemtelenné válnak. A hízélgés és engedékenység csak táplálja bennük a hiúságot, míg végül sok esetben a legfiatalabb uralja az egész családot, beleértve az apát és az anyát is. Az ilyen félnevelés miatt kialakult rossz természet nem szűnik meg, amikor a gyermek éretté válik és bölcsebb ítélőképessége lesz, hanem vele együtt növekszik, s ami aranyosnak tűnt a kisgyermekben, megvetendővé és gonosszá válik a férfiban és a nőben.” (93. o.)

Ne kivételezzünk a gyermekkel!

„Ha vonzó külsővel vagy kivételes képességekkel rendelkeznek, nevelésükre még nagyobb gondot kell fordítani, nehogy ezek az adottságok átokká váljanak számukra. Rosszul használva e talantumokat képtelenné válhatnak arra, hogy józanul viselkedjenek, s a hízélgés, a hiúság és a kérkedés szeretete miatt alkalmatlanná válnak egy jobb életre.” (21. o.)

„Sok szülő részéről egészen természetes, hogy saját gyermekeivel kivételezzon. Különösen azok tekintik gyermekeiket

a többi gyermek felett állónak, akik magukat is kiemelkedő képességek birtokosainak tartják. Ennélfogva sok mindent, amit másoknál szigorúan megrónának, saját gyermekeiknek elnéznek, sőt eredetiségnek, szellemességnek tekintik. Míg számukra ez a részrehajlás természetes, valójában igazságtalan és kereszténytelen. (161. o.)

„Mások legértékesebb tanácsait se fogadjuk el gondolkodás és válogatás nél-

kül, mert nem alkalmazhatók egyformán mindenki körülményeire vagy minden gyermek egyéni természetére, vérmérsékletére, még egy családon belül sem. Az anya gondosan tanulmányozza mások tapasztalatait, jegyezze meg a különbségeket azok módszerei és a sajátja között, és alaposan vizsgálja meg, hogy igazán értékesek-e. Ha a fegyelmezés egyik módja nem hozza meg a kívánt eredményt, próbálkozzék egy másikkal, és figyelje a hatást. Az anyáknak mindenki másnál jobban kell fejleszteniük a gondolkodó- és megfigyelőképességüket.” (163. o.)

Állhatatosság a nevelésben

„Sokan belefáradnak a jó végzésébe. Amikor rádöbbennek, hogy ez erőfeszítést, állandó önfegyelmet, kegyelemben és ismeretekben való növekedést igényel, s minduntalan váratlan veszélyekkel kell szembenéznüik, akkor elcsüggednek, s feladják a harcot, engedve a lelkek ellenségének. A munkának állandóan haladnia kell, napról napra, hónapról hónapra és évről évre, míg gyermekeitek jelleme kialakul, és helyes szokásaik megala-

pozódnak. Ne adjátok fel a küzdelmet, ne hagyjátok, hogy családotok élete laza, irányítás nélküli sodródás legyen!” (61. o.)

(Az idézetek a *Gyermeknevelés* – Bibliaiskolák Közössége, Bp., 1998 – című kötetből valók.)

Szülők és gyermekek tartsanak olyan szoros kapcsolatot Istennel, hogy a mennyei angyalok érintkezhessenek velük. Ezek a hírnökök sok otthonból ki vannak zárva, ahol a romlottság és az Isten iránti tiszteletlenség uralkodik. Ragadjuk hát meg szavában a menny lelkületét, és hozzuk ide, a mi életünkbe! (100. sz. kézirat, 1902)

AZ IDEI NYÁRI TÁBOROK

eseményeiről, tapasztalatairól

A DOMBAY-TAVI GYEREK- ÉS IFITÁBORRÓL

Az idén már nem mertük a Lámpás Alapítvány keretében meghirdetni a tábort, mivel sokkal szigorúbb szabályok vonatkoznának a táboroztatásra, amelyeknek igen nehezen és költségesebben tudtunk volna csak megfelelni. Így a feleségemmel együtt magánemberként, a saját nevünk alatt küldtük ki a meghívót fiaink osztálytársainak, azok szüleinek, és másoknak is, akikkel kapcsolatba kerültünk az elmúlt évek folyamán.

Nagy örömmel tölt el az a tény, hogy egyre erősödő bizalom van a táborunk iránt a többékevésbé katolikus közegekben is, pedig tudják, hogy adventisták vagyunk, és a tábor folyamán a Bibliából is tartunk tanításokat. Örömmel mondhatom el, hogy az idén június 17-e és 20-a között Pécsvárad mellett megtartott táborunk a résztvevők létszámában is növekedett – az idén hatvan táborozónk volt. Már több éve visszajáró táborozóink vannak, akik közül többen jelezték, hogy jövőre is jönni szeretnének.

Az idén is volt korosztályokra bontott bibliai tanítás, pl. a Jézus második eljövetelét megelőző jelek a Biblia szerint. A kamaszok és a fiatalok két csoportba osztva nagy érdeklődéssel hallgatták, mert azelőtt soha ilyet még ebben a formában nem hallottak. Az egyik fiam lány osztálytársa utólag a hanganyagot is elkérte tőlem. A táborunkban láthatóan több a fiú, ez inkább fiús tábor, ezért a lányokat nagyon megbecsüljük, ha jönnek.

A négy nap alatt szerveztünk két kirándulást, mindennap volt számháború is, és más szabad vagy irányított csapatjáték. A bibliai vetélkedőt az idén egy kicsit elszúrtam, ezért én vagyok a felelős: elhúztam az időt a csoportokkal, és úgy éreztem a gyerekeken, kamaszokon és ifjakon, hogy nem volt annyira izgalmas és jól előkészített, mint amilyen például a tavalyi.

Minden étkezésnél imádkoztunk, étkezések után énekeltünk, és az idén is volt „mindent visz” lekvár, ami annyira bejött a húsevéshez szokott gyerekeknek, hogy az egyik lány az anyukájától hozatott még egy üveggel a következő étkezésre. Az esti lefekvésnél egy új kamasz lány nagyon fessegette a határokat, tovább szeretett volna fennmaradni, hangolta a többi lányt is, ám a fiúkkal semmi gondunk nem volt, szót fogadtak, és elfogadták a tábori rendet. A szünyogok „ettek meg”

majdnem minket. Ennyi szűnyogcsípést még nem éltünk át egyetlen évben sem, mint az idén. De a hangulat, a tábor légköre annyira jó volt, hogy ezt is elviselték a gyerekek, és nem panaszkodtak.

Sasvári Lászlóné testvérnőnek köszönhetjük, hogy az egyik este kürtőskalácssütéssel lephettük meg a táborozókat. A legkisebbek epekedő szemekkel várták az első elkészült adagot, hogy végre megkóstolhassák. Azon az estén Szélig Jázmin gyönyörű csengő hangon gitározott és énekelt. Mindenki nagy érdeklődéssel hallgatta a szebbnél szebb dalokat.

Nagyon hálásak vagyunk mindenható Atyánknak az alkalmas időjárásért, a Szélig családnak a több éve tartó, és az idén is állhatatosan megmutatkozó elkötelezettségükért, helytállásukért. Köszönjük Bakk Zalának a tanítást, a Biblia-körösöknek a mosogatásban való szolgálatot, az imáikat, a segítő szülőknek a fuvarozást, a feleségemnek és Szélig Áginak a gyerektanítást, és nem utolsósorban közösségünk szociális osztályának és a pécsi gyülekezetnek az anyagi támogatást.

Az idén minden tekintetben bőségben voltunk, örömünk is több volt, így a tábor végén néhány segítővel egymás kezét fogva, könyvek között adtuk hálát a jó Isten kimondhatatlan ajándékaiért, különösen a szeretetéért. A Szélig családdal együtt úgy érezzük, hogy továbbra is felelősek vagyunk ezekért a táborozó gyerekekért és ifjakért.

E tábor után, július 1–2-án a Szélig család még szervezett a vérméni gyerekeknek egy másik táborát is, ahová a feleségemmel csak segítőnek és gyerektanítónak mentünk el. Ott tényleg a legszegényebb és a legegyszerűbb családból származó fiatalok (többek között cigány vagy roma gyerekek) voltak jelen, akiket tanítani nem volt egyszerű feladat, de annál nagyobb volt a megtiszteltetés számunkra, hogy általuk is szolgálhattunk Krisztusnak. Mind a két táborért legyen áldva az Úr neve mostantól fogva mindörökké!

Pongrácz Róbert

„REHABILITÁCIÓS” TÁBOR

Egy csendes hét, tele láthatatlan csodákkal

Mindig ilyenek a rehabilitációs táborok. Csendesek, és tele vannak láthatatlan csodákkal. Látzólag tényleg nem történik semmi „nagy” dolog. Semmi olyan, amit ámulva hallgatnánk egy tapasztalati beszámolón. Mégis a megannyi apró gesztus felejthetlenné teszi ezt a tábort. Így volt ez mindig, és így is fog maradni. Éppen ezért szeretem a legjobban az összes tábor közül ezt. Itt a szeretet képmutatás nélkül való. Senki nem játszik szerepet, mert mindenki a saját bőrén tanulta meg, hogy abba bele is lehet halni. Sokakkal majdnem ez történt. Persze, szerepet játszott benne az alkohol, egyéb szerek és függőségek is, de az emberi játszmák veszélyesebbek a szereknél. És ez itt nincs. Nincsenek kényszeredett „szervuszok”, csak teljes őszinteség. Mindenki vállalja azt, amilyen. A múltjával és a jelenével együtt. Egyik új bajtársunk a búcsúkörben aranyos-kedvesen mondta: „És igen, kimondom: szeretlek benneteket!”

Nagy Sándor

„ÚJ KEZDET” ÉLETMÓDTÁBOR CELLDÖMÖLKÖN

Ebben az évben június 30-a és június 7-e között tartottuk szokásos életmódtáborunkat az egészségügyi osztály és az Eleki Életmódközpont szervezésében. A tavalyi évhez hasonlóan idén is a celldömölki Vasvirág Hotel volt a tábor helyszíne.

A tábor szervezését januárban kezdtük meg. Első lépésként a hotel tulajdonosával, Söptei Marikával vettük fel a kapcsolatot, majd később a helyszínre is ellátogattunk, hogy személyesen

megbeszéljük a táborral kapcsolatos kérdéseket. Nagyon örült, hogy újból úgy döntöttünk, Celldömölkre szervezzük meg táborunkat. Marika mindenben nagyon készséges volt, és hasznos tanácsokat adott a helyi programokkal kapcsolatban. A hotel elhelyezkedése nem a legideálisabb: a város szélén található, egy forgalmas út mellett. Azonban még ez is áldásnak bizonyult, ha számba vesszük, hogy a városból többen ellátogattak programjainkra. A százharminc fő befogadására alkalmas épület néhány éve esett át egy alapos felújításon.

A táborunkba jelentkezők száma már májusra elérte a száz főt. Nagyobb részük új vendég volt, akikkel eddig még nem találkoztunk, de jelentkeztek olyanok is szép számban, akik már megfordultak az Eleki Életmódközpontban. Örömmel vettük testvéreink jelentkezést is, akiknek szintén hasznos lehet egy ilyen táboron való részvétel. A végleges létszám – a konyhai személyzetrel és az életmódközpont munkatársaival együtt – elérte a százharmincat.

A tavaly már jól bevált „sémát” alkalmazva egészségügyi és a lelki (bibliai) témákat próbáltunk a programba beilleszteni, hogy a tábor legfontosabb célja – az evangéliumhirdetés – teljesülhessen. A reggeli és esti áhítatok témái a szeretet himnuszára (1Kor 13. fej.) épültek. Nagy örömeinkre a táborozók többsége részt vett ezeken a lelki alkalmakon. Úgy láttuk, nagy hatással volt rájuk mindaz, amit megértettek a Bibliából. Sok lelki témájú könyv is fogyott a könyvespultnál, ami egész héten a táborozók rendelkezésére állt.

Dél előtt főként egészségügyi témák szerepeltek a programban. Ezek között volt előadás, főzőkör, állapotfelmérés, személyes tanácsadás is. Az egészségügyi témák igen változatosak voltak, ezek között a következők szerepeltek: – a növényi alapú étrend előnyei (Szabó Zoltán, a Pécsi Tudományegyetem dietetikusa); – az öregedés művészete (Sonnleitner Károly); – reménység betegség és szenvedés idején (Soós Attila); – a pajzsmirigybetegségek megelőzése és kezelése egészséges

életmóddal (dr. Pásztor Judit). E témák után több kérdés felmerült a hallgatókban, amire az előadók szívesen válaszoltak.

A tábor programjában délután kirándulások szerepeltek. Első délután a Ság hegyre szerveztünk túrát. A nagy hőség (36 °C) miatt ez fárasz-

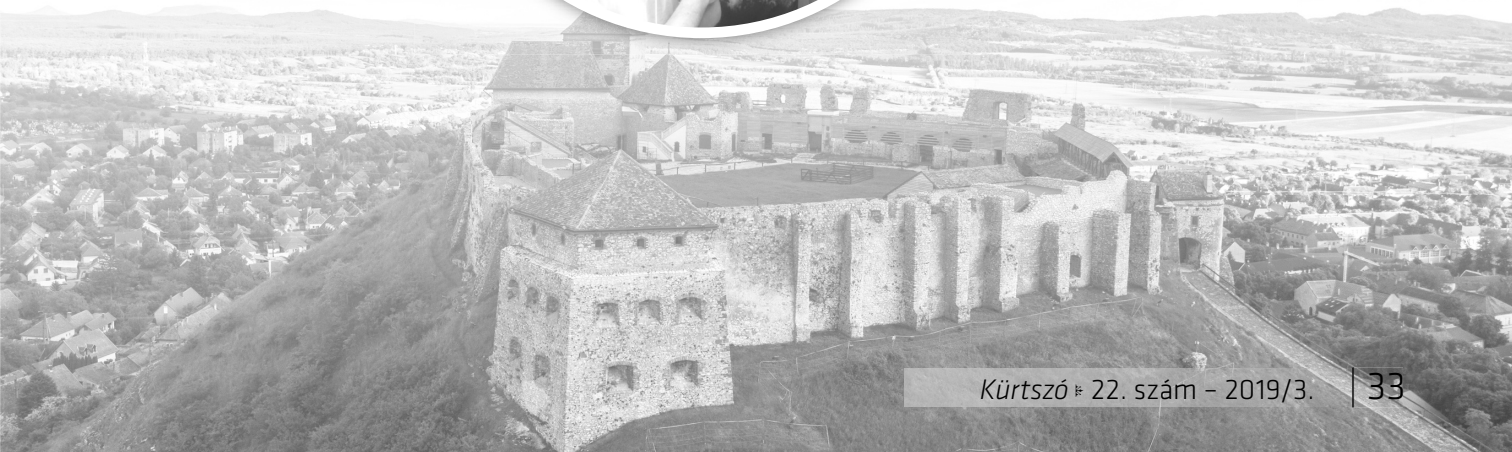
tóra sikeredett, de a táborozóink így is élvezték a hosszú gyaloglást. Néhányan a legmagasabb pontra is felküzdötték magukat, és nagy örömmel mesélték, milyen messzire el lehetett látni a Kemenesalja területén.

Keddre egy könnyebb túrát szerveztünk, mégpedig a Sümegi várba. Itt érdekes történelmi beszámolót is hallhattunk idegenvezetőnkől, amit mind a felnőttek, mind a fiatalok egyaránt élveztek. Szerdára egész napos kirándulásunk volt a Kőszegi-hegységbe. Ekkorra a hőség is enyhült, így a táborozók többsége szívesen részt vett e kiránduláson. Akik nem tudták vállalni az írott-kői túrát, azok Kőszegen tölthettek el egy egész napot. Helyi túravezetőink csodálatos útvonalon vezettek bennünket az Írott-kőnél levő kilátóig, ahol Ausztria szépséges tájait is csodálni lehetett.

Aki akart, az Ausztriába is átléphetett, ugyanis itt található az országhatár. Élményekkel gazdagon, jóleső fáradtsággal tért haza mindenki az egész napos túráról. A hét további részében még ellátogattunk Sárvárra, ahol az arborétumot és a várat látogattuk meg, végül pedig a celldömölki vulkánmúzeumot néztük meg. Akik nem vettek részt a túráinkon, azok délutánonként elmehettek a celldömölki gyógyfürdőbe úszni vagy pihenni.

A tábor ideje alatt sok kisebb-nagyobb tapasztalatban lehetett részünk. Ezekből kettőt említenénk meg. Az egész napos programnapon a táborban maradók egy kisebb csoportos beszélgetésen vettek részt Vigh Ágnes testvérünkkel. A harag témáját választották a résztvevők. A beszélgetés közben Ági figyelte arra, hogy a szállodai személyzet egyik női tagja többször megállt, és hallgatta a beszélgetésüket. Később, egy al-

kalommal a hét során megkérdezte Ágit, hogy valóban lehetséges-e a haragból való gyógyulás, hiszen az ő családjában ez egy nagyon nagy probléma, és segítségre lenne szükség. Ági minden kérdésre készségesen felelt, és további megoldást is javasolt a hölgynek. Felfigyeltünk arra, hogy nemcsak a szálloda tulajdonosa, hanem a dolgozók is egyre nyitottabbá váltak ottlétünk alatt.

Több táborozónk kifejezte hálóját a tábor végén. Egyikőjük azt mondta, hogy sokat jár közösségünk programjaira, de ez a hét volt az számára, ami az életét megfordította, és most már nem kívülállóként figyel bennünket, hanem sokkal több mindent megértett a Biblia és az egészség oldaláról is. E vendégünk az egy héttel később kezdődő Biblia-táborunkon is részt vett.

Az előadások és kirándulások mellett fontos szerep jutott az étkezéseknek is. Az egyik konyhán dolgozó munkatársunk így fogalmazott: „A konyhából szemlélve a tábort, azt gondolhatnánk, hogy nincs is fontosabb az étkezésnél.” Konyhai munkatársaink esetében ez érthető, hiszen kisebb pihenőkkel napi 10–14 órát töltöttek munkahelyükön.

Míg a tábor folyamán kínált változatos programokból (előadások, fórumbeszélgetések, kirándulások, fürdözések) a résztvevők ilyen-olyan okkal esetleg kimaradtak, a reggeli, ebéd, vacsora idején szinte mindenki időben, türelmesen és némi izgalommal várta, mi kerül a tálcára. Ebben az évben különös hangsúlyt fektettünk a nyers ételek arányának növelésére. Ezt leginkább az ebédnél lehetett érzékelni, a saláták esetében. Igyekeztünk olyan recepteket adni, amelyek nem időrablók, ugyanakkor összetett íz- és látványélményt jelentenek.

Bár érzékeljük, hogy a táplálkozás kifogyhatatlan, izgalmas, ugyanakkor megosztó, de mindenkét érintő téma, nem szabad elfelejtenünk, hogy az egészséges életmód 8-10 alapelvre épül. Ezek

közül – bár sokan nem igazán számolnak vele – a két nem anyagi jellegű alapelvnek, nevezetesen a mértékletességnek és a hitnek nagy figyelmet kell szentelnünk, mert természetünkből adódóan ezeken a pontokon vagyunk a leggyengébbek. Pedig e két elem az, amelyről nyugodtan kijelenthetjük, hogy a többi alapelv stabilitását alapozza meg. Mindkettő a gondolkodás művészetének megjelenési formája, amely meghatározza döntéseinket, valamint előrevetíti döntéseink következményeit.

Jó dolog, ha az ember felismeri, milyen sokat tehet jó(1)léte érdekében. A tábor célja, hogy tájékoztasson mindenkit a megismert és sokszorosán igazolt igazságról, s bátorítson a szabad választás időnként nehezen megküzdhető, de mindenképp áldásokkal járó érvényesítésére.

A tábori munkába ismét sikerült sok fiatalot bevonnunk, ami nagy öröm volt mindenki számára. A konyhában, a gyerektanításban, a zenei szolgálatban és a felvételek készítésében, a médiamunkában szorgoskodtak a fiatalok. Újból készült egy tábori kisfilm is a velünk történekről.

A táborunk alatt kisebb sérülések történtek, de a Jóisten óvó keze a nagyobb bajtól megóvta a tábort és táborozókat. Mindannyian hálásak vagyunk ezért az egy héttért, hogy mindannyian újabb tapasztalatokkal lehettünk gazdagabbak.

BESZÁMOLÓ A FŐISKOLAI TÁBORRÓL

(Július 15–22., Sima – Zemplén megye)

Idén táborozóink száma folyamatosan változott – voltak, akik az elejétől a végéig részt vettek a táborozáson, és voltak, akik csak néhány napra tudtak eljönni. Összesen mintegy nyolcvanán töltöttünk többkevesebb időt a táborban.

A program gazdag és sokoldalú volt. Mint minden évben, most is arra törekedtünk, hogy a főiskolán tanultakhoz képest új, kiegészítő témákat dolgozzunk fel a szemináriumokon és az előadásokon. Délelőttönként háromnegy párhuzamosan tartott szeminárium között lehetett választani, két egymást követő időpontban, tehát összesen hat-nyolc szeminárium megtartására volt lehetőség egy-egy délelőttön. Este elő-

adás volt minden résztvevő számára, amit megbeszélés követett. A napot mindig 15–20 perces áhítattal kezdtük, még a reggeli előtt.

Azt tapasztaltuk, hogy az ismeretek bővülésén túl személyes hitükben is érzékelhető módon erősödtek a résztvevők, ezért különösen hálásak vagyunk. A táborozók között általánosan jellemző volt nem csupán a megelégedettség, hanem a felfedezés, a megértés öröme is Isten Igéjét illetően. Összetartás jellemezte a résztvevőket, sokan ismerkedtek össze, barátságok szövődtek, a hosszabb túrákra is nagyobb csapatok indultak a korábbi évekhez képest. Az idő kedvező volt, a táj szépsége és a mindenben eláradó nyugalom pedig lenyűgöző Simán. A tábor jó hangulatához nagyban hozzájárult a minket kiszolgáló személyzet – a helyben lakó gondnok és felesége, az étkezéseket tálaló és az ételeket szállító, főként szerencsi dolgozók – közvetlensége, szívéllyessége. Sokat beszélgettünk velük is, úgy fogadnak már minket, amikor megérkezünk, mint a családtagokat. Könyvet, CD-t ajándékoztunk nekik, volt arra is példa, hogy valaki közülük a szombat délelőtti istentiszteletre is eljött.

Külön köszönet illeti az erdőbényei református lelkészt, Tóbiás Zoltánt, aki az idén is szíves készséggel bocsátotta rendelkezésünkre a helybeli, egyszerűségében rendkívül barátságos kis református templomot. A reggeli áhítatokat, az esti előadásokat és a szombati istentiszteleteket itt tartottuk. Táborvezetőnknek, Bán Lászlónak is hálásan köszönjük, hogy annyira körültekintően gondoskodott mindenről és mindenkiről. Köszönettel tartozunk Sztakó Évának is, aki szeretettel tanította a családjukkal a táborba érkező gyermekeket. Kézműves-foglalkozás is része volt a programjuknak, nagyon szép könyvjelzőket készítettek préselt mezei virággal, bibliai igékkel. Ezekből minden táborozó választhatott búcsúajándékul magának.

Összegezve azt mondhatjuk, hogy különleges áldást tapasztaltunk, a tábor minden egyes napja fényes, örömteljes volt.

Vankó Zsuzsa

CSALÁDOS TÁBOR

Egy év kihagyás után, második alkalommal vettem részt (még ha nem is teljes időre) négyéves kisfiammal a Kunfehértón megrendezett családi táboron. A következő sorokon keresztül személyes tapasztalatainkat szeretném megosztani.

Azzal kezdeném, hogy mindenképpen dicsőretre méltó dolognak tartom, hogy mai, rohanó világunkban, amikor sokunknak év közben csak rövidebb ideig van módunk az otthoni környezetből kiszakadva, értelmes időtöltés keretében együtt lenni családtagjainkkal, a táborozók számára ez most egy hét erejéig, egy kifejezetten a

családnak szentelt tábor keretében megvalósulhatott.

Egy tábor hangulata, színessége, érdekessége mindig függ a szervezőktől, illetve a szervezéstől. Hiszen nem csak pihenni vágyunk, de aktív felöltődésre is. E táborban mindkettőre lehetőség volt, ami nagyban múlt a szervezők tábor előkészítésében végzett munkáján, messzemenő lelkesedésén, odaadásán.

A szervezés legelső pontjaként kiemelném magát a tábornyitást. Évről évre jól bevált szervezési mód, hogy az érkezést követően, amikor mindent beleng a „hurrá, kezdődik a tábor” hangulat, összegyűlik a csapat, és körben ülve néhány szóval bemutatkozunk. Legalább névről már itt megismerjük egymást, ami a következő naptól sokkal könnyebbé, személyesebbé teszi az ismerkedés/barátkozás lehetőségét. De a visszajáróknak is mindig öröm a régi ismerősökkel való találkozás.

A programok már a második naptól indultak, és korosztályonkénti lebontásban biztosították, hogy kisebbek-nagyobbak egyaránt jól érezzék magukat. A kézműves-foglalkozások (melynek során például kipróbálhattuk a még felnőttek számára is csábító fa- és kőfaragás bizony nem könnyű technikáját, a levendulabuzogány- és levendulapárna-készítés mibenlétét, a bögrefestést, a gyöngyfűzés és a varrás ugyancsak türelmet próbáló készségét) nemcsak az időtöltést szolgálták, hanem az „együtt alkotni jó” elven keresztül valóban közösség- és értékteremtő alkalmak voltak.

Azt is pozitívumként emelném ki, hogy jó dolog volt tapasztalni, ahogy mindenki szívügyének érzi a tábor jobbá, gazdagabbá tételét, mégpedig azáltal, hogy mindenki azzal járul hozzá a táborhoz, amivel tud. Köszönettel tartozunk a lelkes görkorcsolya-oktató anyukának – a kitartó foglalkozások elérték, hogy napról napra láthattuk

ügyesedni a gyerekeket e téren is –, de szintén nagyon nagy örömet szerzett minden gyermek számára a lovaglás kipróbálásának ritka lehetősége is.

A kézműves-foglalkozások mellett a gyermektanításon való részvétel is biztosított volt, ahol a gyermekek, a fiatalok lelki útavalót is kaptak a közös gondolkodás és beszélgetés keretében. A felnőttek számára pedig az előadások és a kapcsolódó megbeszélések által alkalom nyílt arra, hogy kizökkentsenek bennünket a mindennapi mókuserékből, felhívva a figyelmet a világban zajló változásokra, ezek kihatására a családi és egyéni életünkre.

A jó tábori hangulathoz az igazi nyári időjárás is hozzájárult. Napsütésben volt részünk bőven – ez külön öröm volt, hisz a kunfehértói strand nagy népszerűségnek örvend a helyiek és a nyaralni vágyók körében egyaránt. A táborozók kedvezményes belépéssel akár mindennap élvezhették a strand nyújtotta lehetőségeket, amelynek kihagyhatatlan része volt az elképesztőbbnél elképesztőbb mutatványokat lehetővé tevő vízi csúszda és a gyerekbaráttá átalakított napernyős, homokos part is.

Örömmel gondolunk vissza az idei táborra is, ahol sok élménnyel gazdagodtunk, és várjuk az újbóli találkozást.

Prancz Szandra

BESZÁMOLÓ AZ IFJÚSÁGI TÁBORRÓL

Az ifjúsági tábor mindig egyfajta csúcspontja az évnek, amelyet valamennyien a legjobban várunk a nyáron. Ez az egy hét mindig a közös élményekről, a mély és maradandó beszélgetésekről és a békéről szól, amely megszállja a tábort az idilli, természetközeli környezetnek és az Istentől kapott áhítatnak köszönhetően.

Idén sem volt másképp. A Mátra és a Bükk csúcsai között rejtőzött táborhelyünk, a siroki vár alatt közvetlenül megbújva. A tábort már a hét elejétől kezdve egyfajta nyugalom vette körül a családi létszámnak is köszönhetően, és ez a megnyugvás végig jelen volt, annak ellenére, hogy nem minden sikerült teljes mértékben az eltervezettek szerint. Szép és felemelő rész volt azonban megtapasztalni, ahogyan a higgadság és az alkalmazkodóképesség jelen volt mind a szervezők, mind a résztvevők részéről.

Azt hiszem, hogy mindannyian hálásak vagyunk, hogy a váratlanul jött helyzetek ellenére a tábor végén, egy kis tisztáson együtt ülve örömmel telve, szívmengetően tudtuk megosztani

a héten történt legjobb, legemlékezetesebb élményeinket egymással. Többek között az elhangzott beszélgetések maradtak meghatározó élményeink. A személyes és az adott témákban nagyon is lényeges előadások, illetve az azokat követő beszélgetések nagy része jóval a tervezett időkereten kívül ért véget az aktív részvételnek köszönhetően. Olyan mélyreható és érdekfeszítő kérdéseket érintettünk, amelyeknek minden részét, minden megosztott, kifejtett gondolatát jó lett volna szó szerint szívünkbe és emlékezetünkbe zárni. Ilyen volt például a képmutatás/őszinteség kérdése, a próféciák beteljesedése napjainkban, a hit gyakorlati alkalmazása az életünkben stb. Lelkileg minden nap új és új indíttatást kaptunk az elmélkedésre, kérdések és válaszok keresésére.

A szervezett színvonalas előadások és beszélgetések mellett a személyes, véletlenszerűen kialakult beszélgetések töltötték meg a tábort meghittséggel. Ezekre lehetőség nyílt egy pihenősebb délután alatt, vagy akár a séták, kisebb-nagyobb túrák közben is. A hétfői és keddi kirándulás, várlátogatás után a szerdai napon csodás környezetben egy 20 km-es nagy túrát tett meg a tábor jó része Szarvaskőre, amiről a nap végén fáradtan, de a festői természeti helyektől és a jó hangulattól meglehetősen számoltak be a résztvevők.

Kiemelten jól sikerültek az újonnan bevezetett kiselőadások, amelyeket szinte bármilyen érdekes, személyes témáról tarthatott a jelentkező, így beeláthatunk egymás érdeklődési körébe is, és a látóköri is szélesedett bizonyos témákban.

Mint ahogyan az elmúlt években is tapasztaltuk, idén is érezhettük a jó Isten jelenlétét és áldását a táboron. Ahogyan csütörtök este páran kimentünk az erdőbe, és pokrócokon feküdvé néztük a megszámlálhatatlanul sok fényes csillagot, talán nem csak nekem szökött hála a szívembe, hogy együtt élhetünk meg, fiatalok, ilyen élményeket, és közösen erősíthetjük, támogathatjuk egymást, hogy együtt tanulhatunk mindig többet Istenünkről.

Mitelle Sára

ZENEI TÁBOR, 2019

Idén nyáron már negyedik alkalommal rendeztük meg a zenei tábort Orfűn. Minden évben újabb és újabb tapasztalatokat nyertünk a tábor szervezése folyamán Isten végtelen szeretetéről, gondoskodásáról és hatalmáról, de most különösen megtapasztaltuk Teremtőnk gyöngéd szeretetét. Ismét megláthattuk, hogy neki a legapróbb részletekre is gondja van, segítségünkre siet, ha hittel, bizalommal kérjük Őt.

Tavalyi zenei táborunkban műsorra tűztük Louis Spohr *Die letzten Dinge (A végső események)* c. oratóriumának néhány részletét is, de már akkor elhatároztuk, hogy legközelebb megpróbáljuk az egész művet előadni. Az oratórium zenéje megindítóan szép és kifejező. Szövegét illetően is egészen rendkívüli, teljes egészében Jelenések könyvére épül, a korunknak szóló legaktuálisabb üzenetet szólaltatja meg – ez a zenetörténetben is egyedülálló. Nyilvánvaló volt, hogy csupán emberi erőnkkel nem tudjuk megvalósítani a teljes mű előadását, de folyamatosan könyörögtünk segítségért Istenhez, hogy megdicsőíthessük Őt az oratórium megszólaltatásával, s a hozzá kapcsolódó bibliai gondolatokkal valódi evangelizáció lehessen minden hangversenyünk.

És az Úr gondoskodott is mindenről, amire szükségünk volt. Koncertmesterünk, Tóth Judit „véletlenül” ismét kapcsolatba került volt évfolyamtársával, akinek Törökbálinton van egy kórusa. Neki is megtetszett a mű, év közben is gyakorolták a kórusral, és így a törökbálinti Cantabile kórusból többen részt vettek a zenei tábor munkájában. Hasznos volt a közreműködésük, hiszen a mű drámai hangvételű tételei tömörebb hangzást igényelnek, a közös munka pedig egyben jó lehetőség volt arra, hogy megismerjenek minket. Többen meghallgatták tábori előadásainkat, amelyek tematikája az egyes tételek szövegére épült. Evangelizáció volt ez már a felkészülés során! A zenészek, különösképpen a fúvósok megtalálása is komoly feladatnak bizonyult, de végül mind-

annyian hálások voltak, hogy velünk játszhattak ebben a gyönyörű műben. Az is motiválta őket, hogy a hangverseny jótékony célú volt: a táborzáró koncertjeinken ismét az erdélyi Havadtói Árvaház javára gyűjtöttünk adományokat. Isten valóban mindenben – a számunka sokszor lehetetlennek tűnő dolgokban is – megsegített „feljebb, mint kértük vagy elgondoltuk”! A rengetegből csak két tapasztalatot szeretnénk röviden leírni.

Mivel sok kórustag és zenész érkezett a táborba, a szállásbeosztás elkészítése elég nehéz feladat volt, épphogy sikerült előre papíron mindenkit beosztani. Azonban a helyszínen derült ki, hogy az egyik szálláshelyünkön néhány szobát átalakítás, illetve beázás miatt nem lehet használni, pont azon a helyen, ahová vendégeket szeretnénk volna elszállásolni. Reménytelennek látszott a helyzet. Ezek a vendégek néhány nappal a tábor kezdete után érkeztek. Egy séta alkalmával felfigyeltünk három házzal odébb egy másik szálláshelyre, amely természetesen tele volt. De azért érdeklődtünk, hogy esetleg volna-e náluk néhány szabad szoba. Legnagyobb meglepetésünkre a tulajdonos elmondta, hogy egy 51 fős diákcsoport éppen lemondta a foglalást (noha ilyen több mint tíz éve nem fordult elő náluk), és pontosan attól a naptól kezdve, amikor a mi vendégeink megérkeztek, teljesen üres volt a szálló. Így csodálatosan meg lehetett oldani ezt a problémát, mindenkinek jó helyet tudtunk biztosítani. „Hogy lássák, megtudják, eszükbe vegyék és megértsék mindnyájan, hogy az Úr keze művelte ezt, és Izráel Szentje teremtette ezt!” (Ésa 41,20)

Egy másik kiemelkedő tapasztalata volt az idei tábornak, hogy a három magyarországi koncert mellett a karmesterünk, Cséfalvay Dániel meghívására Bécsben is tarthattunk egy hangversenyt, ahol németül adtuk elő a művet. Nehéz feladat

volt németül is úgy megszólaltatni, hogy a német ajkú közönség megértse a szöveget. Karmesterünk és osztrák felesége nagy segítségünkre volt, ebben is megtapasztaltuk Istenünk támogatását. A hangverseny végén az osztrák hallgatóság közül többen jelezték, hogy jól érthető volt a német szöveg, így a Jelenések könyve üzenetét számunkra is érthető módon tudtuk átadni. A pécsi, orfűi, budapesti hangversenyeken, de Bécsben is minden hallgató kezébe adtunk egy leírást a műről, valamint a szöveggönyvet, amely tartalmazta az egyes tételekben elhangzó Biblia-verseket. Ezenkívül Bécsben Cséfalvay Dániel az előadás két része közötti beszédében felajánlotta, hogy akit érdekel a zeneműhöz szorosan kapcsolódó könyv, a hangverseny után ingyenesen kaphat. Ez *A nagy küzdelem* című könyv volt, 150 vendég kérte és vihette magával.

Hálások vagyunk Istennek, hogy az idén sok olyan fiatal is részt vett ebben a munkában, akik eddig még nem voltak zenei táborban. Hálások vagyunk a vendég zenészeinkért, kórustagokért. Mindenkire szükség volt ahhoz, hogy ez a mű elhangozhasson: karmesterünkre, aki szent lelkesedéssel, alaposan felkészülve vezényelt és irányította a közös munkát, szólistáinkra, akik nagy átéléssel, ihletetten szólaltatták meg a szebbnél

TAPASZTALATOK

szebb szólórészeket. Zenészeinkre és a kórus tagjaira, akik szintén sokat fáradtak azért, hogy a mű Istenhez méltóan hangozzék el. Felemelő érzés volt átélni és látni a sok munka, próba, az utazás fáradalmai ellenére is a közreműködők lelkesedését. Nehéz eldönteni, hogy ki kapott nagyobb áldást: mi, akik megszólaltat-

tuk a művet, vagy a hallgatók. Az Ige szavai ismét beteljesedtek: „Aki más felüdít, maga is felüdül.” Reméljük, hogy Isten teremt lehetőséget még számunkra e mű további előadására, hogy a végidő legfontosabb üzenete így is terjedhessen, és ezáltal Őt tudjuk megdicsőíteni. „Jó dolog dicsérni az Urat, és éneket mondani a te nevednek, ó, Felséges!” (Zsolt 92,2)

Vigh Ágnes

Könyvárusítás a kunfehértói tófürdő főbejáratánál

Az idei már a harmadik év, amikor Kunfehértón rendezték meg a családi tábor. Könyvevangélistaként igyekeztünk lehetőségeket keresni, hogy ne csak a táborozók számára, hanem ottani környezetünk részére is elérhető legyen értékes irodalmunk. Az elmúlt két évben kb. 30 km-es körzetben bejártuk a városok nyitva lévő közintézményeit, könyvtárait, meglátogattuk a lelkeseket, papokat. Az idén három teljes napot a táborban töltöttünk mi is, és részt vettünk a közös beszélgetéseken is. Az egész napos kirándulás

napján azonban mi 10-től 18 óráig a tófürdő bejáratához települtünk ki könyveinkkel.

Már az első évben is próbáltunk engedélyt kérni a fürdő területén könyvárusításhoz, de nem tudtuk elérni az illetékes személyt, és más lehetőséget kerestünk akkor. Idén úgy gondoltuk, hogy újból kell próbálkoznunk, s ha engedik, mennünk kell, bármilyen eredménye is lesz az otlétünknek. Úgy láttuk, hogy Isten egyengeti utunkat, mert megtudtuk a táborban takarító hölgytől, hogy jó ember a strandot üzemeltető kft. vezetője,

akinek a telefonszámát is megadta. Felhívtuk őt, s engedélyezte ingyen számunkra az első alkalmat, asztalt is kaptunk tőlük az árusításhoz.

Imádkozva vártuk, hogy lássuk meg, vajon Isten kinek és hogyan akar segítséget nyújtani a könyvek és a beszélgetések által. Jöttek is az emberek a főbejárati pénztárhoz, százan is a nap folyamán, és jöttek a „mi embereink” is.

Az első beszélgetőtársunk és vásárlónk egy törökbálinti pedagógus hölgy volt, akit érdekelt a legújabb *Nyitott Szemmel* magazin, és átlapozva örömmel látta, hogy egy albániai úti beszámoló is van benne. Éppen oda készültek utazni a barátai. Megadtuk neki a beszámolót író Marika telefonszámát, hogy kicsit felkészítse őket az útra. A következő vásárlónk a pénztáros hölgy volt, aki helyi lakos, történelem szakos egyetemista, és nyári munkásként dolgozott a pénztárban. Bár a kereszténység történelme annyira nem érdekelte, de átnézte a *Korszakok nyomában* c. könyvünket, és úgy döntött, hogy megveszi. Segítőképz, lelkiismeretes embert ismertünk meg benne, szívből örültünk, hogy keze ügyében lesz ez a fontos könyv.

Hamarosan egy család érkezett két kisgyermekkel, és nézelődött a könyvek között. Vásároltak is a gyerekeknek egy *Álomba ringató* című könyvet, maguknak *A jól működő család* című kötetet vették meg. Később egy mátészalkai orvos-tanhallgató fiatal lánnyal kezdtünk beszélgetni, aki a barátaival volt a strandon, és éppen a klímaváltozásról beszélgettek. Ajánlottam neki az aktuális *Nyitott Szemmel* magazint, és a benne lévő klímamellékletet. Gondolkodott, elment, majd hamarosan visszajött, és kérte az újságot.

A nap utolsó vásárlója egy „olvasó család” volt. A gyerekek rollerrel érkeztek, megelőzve a pénztárnál fizető apukájukat, de a könyvek megállásra készítették őket. Választottak maguknak egy-egy könyvet (*Barangolások a szív országában* és *Barátom, Jézus*), és azonnal bele is mélyedtek mindketten. A rollerek pihentek, a gyerekek olvastak, az apuka várakozott. Elmondta, hogy náluk min-

denki szereti a könyveket a családban. Kunfehértón vannak most a nyaralójukban, és pénzt nem hoztak magukkal, csak a belépő árát. Mondtuk neki, hogy a közeli ifjúsági táborban vagyunk még másnap délig, és ott megvehetik a kiválasztott könyveket. Ígérték, hogy felkeresnek majd bennünket, még az este. Másnap lett belőle, de mindenki kapott végül egy-egy könyvet. Az apuka is választott, az *Áldott kezek* címűt. Megbeszél-tük, ha jövőre is Kunfehértón táborozunk, jöhetnek a gyerekek hozzánk kézműveskedni. Az apuka még tanácsolt is minket, hol lenne számunkra másik alkalmas táborhely.

Hálával gondoltuk végig az elmúlt napot, amit a fürdőtő bejáratánál tölthettünk, és imádkozunk, hogy Isten tegye áldássá a vásárlók számára könyveinket és magazinunkat. Elhatároztuk, ha jövőre is Kunfehértón lesz a családi tábor, több napra is ki fogunk jönni, mert érdemes ott is az emberek között forgolódni. Tanulságos volt számunkra a strandi árusítás, mert mi beszélgetésekre és nem vásárlásokra számítottunk. Úgy látták emberi szemeink, hogy csak fürdenek és esznek-isznak a nyaralók, de Isten másként látta őket – a nap végére már mi is. Kívánunk minden „magvetőnek” hasonló áldott tapasztalatot!

Jóni Tibor és Zsuzsa

Isten hatalmas csodái

„Íme, én, az Úr, Istene vagyok minden testnek. Vajon van-e valami lehetetlen nékem?”
(Jer 32,27)

Édesanyámat életében végigkísérték Isten hatalmas csodái:

- altatás nélküli epeműtét gyenge szíve miatt;
- a kolera túlélése a háborús időkben;
- hatalmas hóviharban menekülés a közeli fagyhalálból.

Átgondolva a vele megtörtént eseményeket, e hármat választottam ki, amelyek érzelmileg a legmeghatározóbbak voltak életemben, és családkunk életében is. Ahogyan a most következő történet is.

1945-öt írtak. Édesapám a fronton, a Don mellett, édesanyám pedig az utolsó hónapban volt kisbabájával. Még kétéves házasságok sem voltak, amikor a háború elszakította őket egymástól. Nagy szó volt, ha egy-egy levél vagy tábori lap eljutott hozzájuk, ami reményről, bizakodásról s az új élet érkezéséről szólt.

Aztán jött a kegyetlen rendelkezés, ami megbolygatta kicsiny falunk, így édesanyám és szülei életét is. A település „előljárója” írta össze azoknak a fiataloknak nevét, akiket Oroszországba vittek „málenkij robotra”. Volt család, akitől három lányt vittek el, a legfiatalabb tizenöt éves volt.

Ebbe a „válogatásba” került be az én édesanyám is a babavárás kilencedik hónapjában.

A gyűjtőhelyre, a 25 kilométerre lévő községbe drága nagyapám vitte el őt lovas szekérrel. Iszonyú volt a rémület. Mind az elhurcoltak, mind az otthon maradottak szívét átjárta a fájdalom, a rémület, a viszontlátás felőli kétség.

Egy magyar orvos vizsgálta meg futószalagszerűen az indulásra várókat. Amikor anyukámra

került a sor, ő félénken mutatva a hasára, kérte, hogy küldjék őt haza. Az orvos cinikusan zárta rövidre mondandóját. „Mások is kerültek már ilyen helyzetbe, majd megszüli a gyereket a lágerben” – s már hívta is a következőt. Édesanyám azonban megmakacsolta magát, és leült a váróban. Az utolsó ember után kijött az orvos, megvetően végignézett anyámon, majd sietősen távozott.

Orosz katonák terelték az embereket, akik szorongva várták az indulást. Egy orosz kiskatona benézett a váróba, s meglátva édesanyámat, elővett a zsebéből egy almát, majd a hasára mutatva mondogatta: „Klapci, klapci.” (Ez a szó valószínűleg babát jelenthetett valamilyen tájszólásban.)

Anyukám kétségbeesetten ismételte neki: doktor, doktor.

Elment a katona, s visszatért a saját orvosukkal. Beszélgetés nem folyt köztük, hisz egyik sem ismerte a másik nyelvét, de az orvos – talán szánalomból, látva az előrehaladott állapotot – kiállította a felmentő papírt.

A gyors és nem is remélt viszontlátás érzése leírhatatlan volt a családban.

Két hét múlva jöttek meg a szülési fájdalmak. Nagyapámék ismét szekéren vitték őt, párnákba és dunyhába burkolva, a falunktól 60 kilométerre lévő városba.

Az orvos közölte nagymamával, hogy hatalmas a gyerek, nem tud megszületni természetes úton. Császármetszést nem alkalmazhatnak, mert nincs fertőtlenítő. Ki maradjon meg, az anya, vagy a gyerek?! – szölt a borzalmas kérdés. Nagymamám fájdalmas döntése után a babát darabokban vették el a mamától, aki ezután hónapokig depressziós volt. Csak fiúgyermekének érkezése oldotta elveszett fia miatti mély fájdalmát.

Nagyon sokszor emlegettük életünk folyamán, hogy a jó Isten által küldött őrangyalok jelentek meg a kiskatona és az orvos személyében, mert megmentették édesanyámat az életnek.

Sztavinovszki Emese

EMLÉKEZÉS

Szalai Józsefné Nusi néni (1929–2019)

Szalai Józsefné Nusi néni 89 évesen távozott közülünk augusztusban – novemberben lett volna 90 éves.

1990. augusztus 1-én keresztelkedett Zugligetben. Kereszttségét megelőzően katolikus volt,

az adventüzenetet rokonságán keresztül ismerte meg. A bózsvai táborozások segítették közelebb Megváltója megismeréséhez. Siófoki gyülekezetünk tagja volt 29 éven keresztül.

Az Úr különleges kegyelme nyilatkozott meg abban, hogy nagyothallásán kívül nem küzdött semmilyen komolyabb betegséggel. Nem veszítette el gondolkodási képességét sem. A Biblia-tanulmányok átvételekor rendszeresen hozzászólt. A Szentlélek munkája különösen foglalkoztatta élete utolsó éveiben. Sokszor hallottuk tőle az intelmet: „Ha a Szentlélek az erő forrása, miért nem beszélünk róla többet, miért nem tesszük imáink tárgyává?”

Sok időt töltött a szabad levegőn, mindennap mozgott, emiatt egészséges, pirospozsgás arcszíne volt. A halála előtti napon még úszott a Balatonban. Délutáni pihenés közben hunyt el.

Óvónóként fő szolgálati területe a gyermekek tanítása volt. Élete végéig érdeklődéssel és kedvességgel fordult minden

gyermek felé. Kedvenc igehelye a 121. zsoltár volt, amit úgy helyezett a kicsik szívébe, hogy sokan közülük egy életre elvihették magukkal az isteni üzenetet. „A gyermekkorban megszerzett ismeret egy életre szól” – mondta gyakorta.

Nemcsak a helyi gyülekezetben, hanem nyári táborainkban is vállalta az óvodáskorú gyermekekkel való foglalkozást. Így a táborozásokon való szolgálat élete részévé vált. Nem nagy horderejű elméleti igazságokról tanított, hanem a gyermekekhez való szeretetteljes viszonya ragadta meg kis csoportja tagjait.

A fiatalok számára is példaértékű volt, ahogyan egészen idős korában is vonzotta a kicsiket, mert folyamatos derű áradt lényéből. Egy testvérünk két ismerkedő fiattal beszélgetett, amikor szoba került Nusi néni. Az egyikük nem tudta név alapján azonosítani, mire a másik így jött a segítségére: „Tudod, az az idős néni, akinek az arcára van ragasztva a mosoly.” Ennél jellegzetesebb meghatározást nem is lehetne Nusi néniről adni. Nem emlékszünk arra, hogy láttuk volna valaha is nem mosolyogni. Ezt az állandó mosolyt az em-

berek felé való folyamatos nyitottsága, érdeklődése fakasztotta és tette jellegzetes vonásává. Az élet őt is megpróbálta sok tekintetben, de nem volt rá jellemző a panaszkodás, nem engedte, hogy ezek miatt a keserűség előntse. Mint mindannyian, ő is küzdött jellembeli gyengeségekkel is. Derűjét és hitét azonban a megpróbáltatások és a nehéz körülmények ellenére is megőrizte.

Szívügye volt, hogy másokkal is megossza az evangélium üzenetét. A helyi piacra minden csütörtökön kiment, hogy könyveket áruljon, így volt ez élete utolsó heteiben is. Gyógynövényeket gyűjtött, amit szívesen osztogatott hittestvéreknek, de a kívülállóknak is.

Közös ebédünk idején ő volt az ügyeletes asztaltakarító, mindig készségesen szedte össze a maradékot és a mosatlan edényeket. A gyülekezetbe szinte mindig elsőként érkezett, és még a délutáni beszélgetéseken is részt vett.

Végül egy személyes emlékezést idézünk Nusi néniről: „Amikor először találkoztam vele a siófoki közösség szerető légkörében, az ő mosolygós, kedves ölése, őszinte krisztusi szeretete, mint a napsugár melege, olyan mélyen áradt szívembe, s akkori mély sebeimet ezzel rögtön bebalzsamozta. Problémáimat nem is tudhatta, mégis a legmegfelelőbb időben a legidősebb igei vigasztalásokat hozta számomra. Valóságos öntözőkannaként munkálkodott közöttünk.”

Hiányozni fog közösségünkől, de kedvenc zsoltára itt marad velünk, amit emlékként őrzünk, mint tőle kapott lelki örökséget:

Grádicsok éneke.

Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem.

Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és földet.

Nem engedi, hogy lábad inogjon; nem szunnyad el a te őriződ.

Íme, nem szunnyad, és nem alszik az Izraelnek őrizője!

Az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékod a te jobb kezed felől.

Nappal a nap meg nem szúr téged, sem éjjel a hold. Az Úr megőriz téged minden gonosztól, megőrzi a te lelkedet.

Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet, mostantól fogva mindörökké!

(121. zsoltár)

Belső használatra szánt kiadvány.
A fenntartásra adományokat köszönettel
elfogadunk az alábbi számlaszámon:

VAJDASÁGÉRT ALAPÍTVÁNY
10402623-50526554-86651004

Szerkesztők: Vankó Zsuzsa, Buda Júlia

Elérhetőségeink: www.kurtszo.hu;

e-mail: kurtszo@kurtszo.hu

További számok igényelhetők a következő
telefonszámon: 06-30/619-5901;
illetve elektronikusan a fenti e-mail címen.

KURTSZO
Az újság olvasható az interneten is:
<http://kurtszo.blogspot.hu>

